

C:\Users\Plazma\Desktop\311\Brett_Simon-2-Kdo_to_tady_chodi.PDB

PDB Name: Kdo to tady chodi ?
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.4.1930
Modification Date: 22.4.1930
Last Backup Date: 22.4.1930
Modification Number: 74

SIMON BRETT

Kdo to
tady
chodí

Další výňatky z Prevítova deníku

PRELOŽIL FRANTIŠEK FRÖHLICH

IVO ŽELEZNÝ
PRAHA

Halu Motleymu
(jenž tady nenajde nic, co už beztak nezná)

KDO TO TADYCHODÍ

Z anglického originálu Look Who's Walking!
Further Diaries of a Little Sod, vydaného nakladatelstvím
Victor Gollancz v Londýně, v roce 1994,
preložil František Fröhlich.
Ilustroval Tony Ross.
Obálku s použitím původní ilustrace
a grafickou úpravu navrhl Zbynek Hrabá.
Vydal jako svou čtyrtisící petistou tricátou čtvrtou publikaci
Ivo Železný, nakladatelství a vydavatelství, spol. s r. o.,
Praha 5, Ježovská 121/3, roku 1998.
Odpovědná redaktorka Marie Válková.
Výtvarný redaktor Karel Kárász.
Výtiskl FINIDR, spol. s r. o., Lípová, Český Tešín.
Druhé vydání, 1998.
13/34

KNÍŽKY DOSTUPNÉ KAŽDÉMU

SVAZEK 45

Text copyright (c) 1994 Simon Brett
Illustrations copyright (c) 1994 Tony Ross
First published by Victor Gollancz Ltd., London
Translation (c) František Fröhlich, 1995, 1998

ISBN 80-237-3568-3

Predmluva

Pro ty z vás, co se ještě neobeznámili s prvním svazkem mých tržně veleúspěšných memoáru Prevítem snadno a rychle (a takových vás zase moc být nemůže), predesílám zde stručné shrnutí onoho svetodejného prvního roku.

Po ponekud traumatizujícím příchodu na svět (tuhle zkušenost si tedy rozhodně zopáknout netoužím), jsem se začal ohromně vyvíjet. Pribýval jsem na váze, přešel jsem na pevnou stravu, zvládl jsem sezení (a padání), začal jsem se pohybovat po dome, a dokonce jsem pronesl první slovo... Zkrátka, seznam je to nekonečný, a příležitostí delat binec bylo nepocítane.

Behem toho prvního roku se ovšem vyvíjeli i moji rodicové. Nedelali, pravda, tak úžasné pokroky jako já, ale pocínali si fakt docela účtyhodně.

Ba jo, když se tak na ten první rok rozpomenu, musím uznat, že urazili opravdu dlouhou cestu. V prvních měsících trpeli nejruznějšími naivními iluzemi. Tak třeba se nějakou chvíli domnívali, že když si porídí mimino - tj. me - jejich život se celkem ani moc nezmení. No tak tuhleto drobnou představu jsem jim rychle vyhnal z hlavy.

Rovněž se domnívali - málem by nad tím cloveku vhrkly slzy do očí - že si budou moct dál pekne sobecky užívat života. Nevinne predpokládali, že po mém příchodu budou žít stejně aktivním spolecenským životem jako dřív. Kochali se představou, že se budou moct nevázaně oddávat sexuálním radovánkám... Hohó, tůdle!

Nemusím zajisté zduraznovat, že se temito sebeklamy nemohli kojit moc dlouho. O to už jsem se postaral. Pochopitelne nešlo všechno jako po másle. Obcas rodicum trvalo až nemístně dlouho, než se naucili chování primerenému lidem v jejich postavení. Dokonce i - obcas - predstírali že snad nade mnou mají jakousi moc... k smíchu.

No nic, já jsem vytrval. Práce to byla tvrdá, vyžadovala spoustu trpelivosti, ale když uplynul rok, nemohl by si v podstate nikdo prát rodice povolnější a učenlivejší. Dokonale se smířili se skutečností, že tuhleto rodinu má na povel jen jeden clovek, a to JÁ.

Takže druhý rok zahajuju se sebeduverou, ale také s jistou obezrelostí. Rodice to sice myslí dobre, ale chce to si je v jednom kuse hlídat. Jakmile se k nim otocíte zády, urcite na vás zacnou šít nějakou boudu, a tak je musím pokaždé honem zkrotit jak divou zver. Marná sláva, jak jde o rodice, musí clovek být krutý, aby mohl být laskavý.

Vám ovšem, milý ctenáři, nenabízím nic než pouhopouhý požitek. Dostává se vám jedinečné výsady, že si budete moci precíst výňatky z deníku druhého roku mého života. Máte vy to ale kliku!

Prevít (já)

Trináctý mesíc

DEN PRVNÍ

No, takže jdeme na to - druhý rok mého žití začíná.

A jak že tuhle velkou událost oslavili moji rodičové? Obrovskou kocovinou po vcerejší noci. Typické. Kdy už tihle dva taky vyrostou?

Pokud jde o mě, rozhodl jsem se tento den oslavit tím, že vyrknu druhé slovo. A vedel jsem přesně, co to bude za slovo. Znamení slovíčko to bude: jadrné, výstižné a dokonale v souladu s mou povahou.

Ideální chvíle spustit tohle nové slovo na vodu se naskytla, když jsem se večer koupal. Ona, jakž takž na nohou po té mohutné kocovine, mi právě položila další stupidní otázku, takovou, co jimi v jednom kuse korení, kde co pronese.

"Tak co, chceme pěkně umejt vlásy, co?" dotázala se.

Prostor k pochybnostem, jaké v téhle věci chovám pocity, jsem neponechal žádný.

"NE!" zarval jsem.

DEN ČTVRTÝ

Dnes, když přišel On domu z práce, pokusila se mě Ona přimět, abych na Jeho počest to nové slovo zopakoval. Zvedla si mě na koleno a zavrkala: "Tak co, nepovíš tatkoví, jaké umíš nové slovíčko, co?"

"NE!" zarval jsem.

S politováním musím konstatovat, že je to nesmírně potešilo.

DEN PÁTÝ

Jsem vystaven značnému tlaku z Její strany, abych se "stýkal s ostatními dětmi". Porád měle cosi o nějaké "Skupině rodičů a batolat".

Podle mě je to příšerná představa. Co jsem tak viděl ostatní děti, jsou to samí sobectí, nacurení a arogantní převíti, a nemají jiný životní cíl, než aby bylo podle jejich.

No a podle mě je tady místo jen pro jednoho takového.

DEN ŠESTÝ

Dneska jsem zase jednou provetral to nové slovíčko. Přišla Jeho matka. "Tak co, jestlipak máš rád babičku?" zavrkala Ona.

"NE!" zarval jsem.

Hned se začala tchyni strašně omlouvat, ale mám takový pocit, že v hloubi duše měla velkou radost. Aspon mi odpoledne dala porci zmrzky navíc.

DEN SEDMÝ

Dneska přišla pro změnu Její matka. "Tak co, jestlipak nenávidíš babičku?" zavrkala Ona.

"NE!" zarval jsem a obe se rozesmály.

Zhnusilo mě, že jsem se stal obětí tak nízkého podfuku. Ale pomstil jsem se. Chvilí na to si Ona přestala dávat pozor a zaklokotala: "Ale maminku máš rád, vid že jo?"

"NE!" zarval jsem.

DEN OSMÝ

Když už jsem učinil tak velký krok kupředu na frontě jazykové, měl bych se možná teď na čas soustředit na problém pohybu. Představte si jen, jak nesmírně se rozšíří mé nicivé schopnosti, až se naučím chodit!

DEN JEDENÁCTÝ

Ten nápad se Skupinou rodičů a batolat je sice odsouzen k bídnému krachu, ale Ona se ho ještě pořád nadšene pokouší prosadit, a tak na dnešek dopoledne pozvala jakousi matku, aby k nám přišla i s dítětem. Nezamlouvalo se mi. A ještě k tomu tenhle vejťaha jeden zakrslá už chodí, takže se mi zamlouval ještě méně.

DEN DVANÁCTÝ

Je mi jasné, že tak strašný problém to chození zase být nemůže. Nakonec, o co jde, prostě se jedna noha předsune před tu druhou, a je to, ne? Moji rodiče to nakonec dovedou taky, a na základě veškerých příznaků, kterých se mi zatím dostalo, bych tedy rozhodně nemohl říct, že zrovna překypují nějakým obzvláštním nadáním. Musím začít tak trochu opatrně experimentovat, až se nebudou dívat.

DEN TRINÁCTÝ

Mou základní metodou pohybu je prozatím plazení, ale je pravda, že mi to poskytuje přece jen ponekud omezené možnosti. Abyste rozuměli, Oni si totiž spočítali můj výškový akční rádius, a tak skoro všechny vytoužené předměty - přehrávacích cédéček, Jeho holicí strojek, elektrickou konvici - mám mimo dosah. Už to s tím chozením nemůžu odkládat. Jestli chci dosáhnout dalšího stádia pokroku v oblasti domácích demolicí, nebudu se bez toho moci obejít.

DEN ČTRNÁCTÝ

Zatím dokážu vzprímene stát libovolně dlouho, jenže se musím neceho držet. Mám přitom celkem slušný pocit bezpečí, dokud mi ovšem nezacnou podklesávat kolena. Když k tomu dojde, s neuvěřitelnou silou stisknu, co mám zrovna v ruce, a plnou vahou klesnu k zemi.

Tenhle cvik občas přinese docela slušné výsledky. Tak například, když se Ona dneska ráno snažila udelat dojem na nějakou kolegyni z práce a předváděla, jaká je klidná a suverénní, přestože má mě, podařilo se mi Jí strhnout sukni.

DEN PATNÁCTÝ

Dneska ráno už zase přišla ta matka s tím malým smradem. Dva rodičové a dvě batolata, tomu bych já teda "skupina" zrovna nerikal. Ale prosím, já jen vím, že podle mě tu jedno batole přebývá.

Jakmile dítě umístily na podlahu, připlazil jsem se rovnou k nemu.

"Vidíš to," zavrkala Ona na jeho mamá, "jakou mají radost, že jsou zase spolu?"

Vrazil jsem tomu vejťahovi zakrslému prst do oka.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Dnes ráno šla Ona do kuchyně žehlit, a tak jsem si zkusil jen tak sám stoupnout. Vzeprel jsem se o operku ušáku (a udelal jsem na ní nádhernou šmouhu - není nad hezky napul rozžvýkaný keksíček s cokoládovou polevou). Pak jsem ustoupil, jak nejdál jsem si troufnul, a pustil jsem se.

Na krátkou, závrtnou chvíli jsem pocítil, jaké to je stát na vlastních nohou. Jenže pak mi najednou nohy podklesly a já žuchnul rovnou na zadek.

Každý začátek je těžký, ale postupuju správným směrem.

DEN OSMNÁCTÝ

Dneska mě vzala do samošky. Tak to mám prosím rád, protože mě posadí do takové té sedáčky na vozejkou a pekne se vozím uličkami. Jedna báseň - připadám si jak někdo z královské rodiny v kočáru se čtyřsprežím. Už jsem dokonale ovládl umění vládersky kynout té chátře kolem dokola.

Ji tenhle můj drobný kousek ohromně baví, a pořád opakuje, jak jsem šikovný. A teprve dneska mi došlo proč.

Ona totiž chce, abych mával, jelikož pak nemůžu provádět takové ty věci, co jinak obyčejně na vozejkou v samošce dělám. Jsem to ale trouba, že mi to nedošlo hned.

Tak jsem si to okamžitě vynahradil. Zjistil jsem, že když natáhnu ruku a něco pevně popadnu - ale musím přitom jet pekne rychle! - podaří se mi dosáhnout stejného efektu, jako když v aute při jízdě zatáhnete ruční brzdou: vozeček udelá hodiny.

Když jsem to udelal poprvé, úplně Jí to vyrazilo dech. Docela slušně jsme se rozjeli, a vtom jsem já drapnul regál na konci uličky. Vozeček sebou smýkl do strany a málem Jí vyrval ruce z kloubu.

Zakymácela se, a než se jí povedlo jakž takž zase nabýt rovnováhu, já se stejně necekane pustil. Naše vozidlo úhlopříčně ustrelilo, napálilo to rovnou do vozečku jedné takové seniorky a hodilo ji to po hlavě rovnou do vyrovnané pyramidy piksel se zlevněným psím žrádlem.

Tohle je teda SRANDA!

DEN DEVATENÁCTÝ

Dneska ráno me v koupelne prebalovala a na chvilku me nechala nahatého, tak jsem si rek, že si zase zkusím tu oblíbenou srandicku a stoupnu si pekne na ty svoje dve vlastní.
Trvalo dlouho, než jsem upadl, ale vecne ten nevyhnutelný osud oddalovat holt nešel. Jako obvykle jsem se zapotácel, nožky mi povolily, jenže jsem nemel plenu, a tak to zadek schytal naplno.
A že to tentokrát teda bolelo. Opravdu bolelo! Proste jsem si neuvedomil, jak je taková prdelka bez pleny zranitelná. Zarval jsem jak tur a Ona okamžite priletela a zacala me utešovat.
Ješte vecer jsem mel zadek celý červený a páčil me. Mám takový dojem, že další pokusy se stáním na nějaký cásěk trochu poodložím.

DEN DVACÁTÝ TRETÍ

A pro zmenu zase supersámoška. Tentokrát už si ovšem Ona dávala pozor a tlačila vozejek presne prostredkem ulicky, abych na nic nedosáhl a nemohl se chytit. Tak jsem se místo toho soustredil na obsah vozejku. Rozhodl jsem se, že to všecko sním. Teda některé ty obaly asi vyrábí firma, co dodává nedobytné pokladny, ale sem tam jsem prece jen do neceho proniknul.
Snedl jsem tri žemle, blocek eidamu, jeden banán, pul balíčku špaget, polštárek šampónu, osminku másla a krupky pro kocku.
Když rikám snedl, tak samozrejme nemyslím úplne snedl - jen jsem to všecko tak jako ožvýkal a oslintal, preste fialový hnus. Tedy až na ty kocící krupky. Ty jsem opravdu snedl. Nevím, jestli už jste si je nekdy dali. Jedním slovem lahudka.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Neco vám povím, takového rodice nemůžete nechat ani chvilku bez dozoru. Jak se k Ní obrátím zády, okamžite si zacne vymýšlet nejruznejší nesmysly.
To byste neverili, co dneska vecer zase zacala vykládat. Byl jsem po veceri, vykoupáný, On už byl taky doma a jako vždy do sebe zvrhával nějakou tu skotskou, a já zase jako obvykle dostával pred spaním napít od prsu.
To jsme si mimochodem privykli na takový milý obrad. Jinak už me totiž nekojí. Kdepak, od rána do vecera se prosím láduju pevnou stravou. Ale jak nastane vecer, není nad vlažné mlíčko, to je pane pití.
No, takže jsem si párkrát hezky cucnul a zažmoulal a zdríml jsem, to se mi tou dobou většinou stává. Nespál jsem úplně, ale Oni si samozrejme mysleli, že spím.
Zacala s tím Ona. "Tak dneska jsem volala šéfovi," povídá. "Nemůže se dockat, mám prý nastoupit co nejdřív."
Byl jsem, jak když do me uhoří. A já si prosím myslel, že jsem jí takové ty nesmysly, jak povede svuj vlastní život, už dávno zatrl.
"Výborne," na to On. "Ty peníze by se nám tedy rozhodne hodily. A co nejdřív je jako kdy?"
"Jakmile se mi podari najít nekoho, kdo mi ohlídá tohleto."
Jedno slovo za druhým naprosté kacírství. A už vubec nesnáším, když se o mne mluví jako o tomhleto.
"A myslíš, že to tadyhle posrávackám bachratým nebude vadit?"
Chvilku mi trvalo, než jsem si uvedomil, že bachraté posrávacky, to mám jako být JÁ! Nebudu skrývat, že me to do krve ranilo. Nikdo prece nevypadá nejlíp, když ho zabudujou do plen a plastikových kalhotek. Moc by me zajímalo, jak by se asi v kanclu vyjímal ON, kdyby musel pod kalhotama nosit takový náklad.
"Ne," odsekla vztekle Ona, "pochopitelne že ne."
"Takže s odstavováním problémy nebudou?" zeptal se.
"Vždyt už v podstate odstavený je," odbyla ho zlehka. "Tohle vecerní kojení je jen tak pro útechu. Už s tím brzy skončím."
Taková otrlost od Ní me zdesila. Zrada! O nás bez nás! Já si tady hezky zdárne žiju, že ano, sporádávám hory pevné stravy a tak dále, a Ona zatím celou tu dobu kuje pikle, jak me co nejdřív odstavit, aby si mohla užít v tom Svém kanclu.
Tak jsem se hned postaral, aby si tuhle opovážlivost náležite odskákali. Okamžite jsem se probral, než stacili vyrknout nějaké další velezrádnosti, celou noc jsem prorval a nenechal jsem je usnout.
Mne se prosím nikdo beztrestne do cesty stavet nebude!

DEN TRICÁTÝ

Sobota. Dneska me vzal na nákup On a rekl bych, že to byla zatím moje nejhvezdnejší hodina. Nakoupil takové ty běžné nudné blbinky, a k tomu ještě navíc pro sebe láhev vizoura.
Joj, jak mazane jsem si vyckal, až se ke mne obrátí zády, jak šikovne jsem pak láhev zvedl za hrdlo a zlehýnka ji rozkomíhal nad postranicí vozejku, pockal si, až se obrátí zase ke mne a uvidí to, a než se On vzpamatoval a mel cas neco udelat, pustil jsem ji na zem, kde explodovala s náramne uspokojivým velkým treskem.
Mám pocit, že jsem v životě nevidel tragictejší výraz v lidské tváři.

CTRNÁCTÝ MESÍC

DEN PRVNÍ

Tak nevím - sotva se zbavím jednoho zakrslého vejtahy, pozve Ona okamžité do baráku dalšího budoucího Einsteina. Tohohle jsem ještě nevidel. Ona se s jeho mámou seznámila, když byla v nemocnici přivést na svět mě. Tak tehdy si toho Druhého Mimina pochopitelně nikdo nevším, protože bylo neuvěřitelně mín krásné, bystré, pokročilé, inteligentní a vůbec všeobecně nádherné, než jsem byl já.

Jenže během toho roku začalo recí o Druhém Miminu poněkud desive přibývat. Podle Ní mělo tohle minieinsteine tu neslýchanou drzost dosahovat v některých oblastech vývinu rychlejšího pokroku než já. A Ona teď o tom mele čím dál casteji.

Tak tenhle Její sklon budu muset pečlivě sledovat, protože jinak bych za čas mohl mít na krku závažný problém. Když si nedám bacha, stane se tohle Druhé Mimino nakonec ještě prokletím mého žití - no, znáte to, ne? Než mu narostou zuby, rozdrť Borise Spasského, pak dostane Oskara za dokonalou recitaci poémy Varila myšicka kašičku, bude mít výstavu prstomaleb v Muzeu moderního umění a tak a podobně.

DEN SEDMÝ

Dneska přišla zase jednou rec na einsteine. Podle všeho má ten mizera nejen slovní zásobu dvaceti slov, ale ještě k tomu už dva měsíce chodí! No, to je celej on, ne?

Zareagoval jsem celkem přirozene - haurý holt nikdo rád nemá.

Mno... Možná že bych měl poněkud zrevidovat svůj predbežný plán ve věci Prvního Kroku.

DEN OSMÝ

Ve věci Prvního Kroku jsem ještě k žádnému rozhodnutí nedospel. Mohlo by to mít jisté nevýhody. Tak třeba, kdybych začal moc brzy chodit, mohlo by to znamenat, že mě budou mín chovat. Zatím mě pořád zvedají a nosí, velkopanské žití, vám povídám. A o to bych nechtel zase tak honem přijít.

Jako bych je neznal. Nejdrív nastane ohromné vzrušení, budou vrkat, že jsem udelal První Krok, a za chvíli už to budou brát jako samozřejmost. A než se nadeju, budou chtít, abych chodil úplně všude.

DEN JEDENÁCTÝ

Dneska jsem Je docela slušně zvednul ze židle. Byli oba v pokoji a já se vzeprel o Jeho kreslo a stoupl jsem si. Pak jsem trošičku poodstoupil, takže jsem se držel jen jednou rukou.

Oba z toho hned byli celí bez sebe. On se dokonce zadíval na mě místo na televizní bednu. Takže když už se mi podarilo upoutat plnou pozornost publika, začal jsem na Ne hrát. Zvedl jsem jednu nohu ze zeme a natáhl jsem ji dopředu, lehounce jako baleták.

"Koukni," sykla Ona, "dívej se! Myslím, že už je to tady... Malej udelá První Krok."

Tak jsem tu situaci porádne podožil a protahoval jsem to co nejdéle. Znovu a znovu jsem povoloval ruku, jako bych se chtel kresla pustit, a nohou jsem mával ve vzduchu, že jako užuž vyrazím kupředu.

No, když už to trvalo několik minut, tak mě to unavilo povzdechl jsem si a graciézne jsem zase kecnul na zadek. To zklamání na Jejich tvářích byl opravdu žalostný pohled. A jiste, jak jinak, okamžité vyrukovali zase s tím pitomým einsteinetem. Zdá se, že když ten udelá jeden pidikrucek, je to pro ne obrovský skok vpřed...

DEN DVANÁCTÝ

Rozhodl jsem se, že neuškodí trochu si opatrně zaexperimentovat. Pockal jsem si, až začne Ona v kuchyni skládat prádlo, a tak bude bezpečně zaneprázdněna (jelikož mě převléká aspon trikrát denne, trvá Ji to obvykle úplnou vecnost). Prelezl jsem si do obýváku a vzeprel jsem se o židli. Pak jsem zaujal stejnou pozici jako vcera - jednou rukou jsem se držel, jednu nohu jsem měl zvednutou ve vzduchu. Rekl bych, že Nurejev začínal asi v podstate taky tak. Juknul jsem na dveře, protože jsem se chtel ujistit, že Ona je ještě pořád pryč a nebude mi překážet, a pak jsem se

rozhlédl po pokoji, že si pro ten svůj První Špacír vyberu vhodný cíl. (Rozhodl jsem se totiž, že s fází První Krok se nebudu obtěžovat. Základní princip je mi nakonec jasný. Když udelá člověk jeden krok, jde už jen o to, udelat totéž, a pak znovu a znovu. Fakt nevím, proč s tím všichni tolik nadelají.)

Rekl jsem si, že asi tak akorát daleko bude nejspíš stul. Pár kroku. Ric pic, jako nic.

Nonšalantně, jediným graciézním pohybem jsem nasmeroval volnou nohu dopředu a odrazil jsem se od židle.

Na vteřinku jsem zůstal viset ve vzduchu, ale pak jsem zjistil, že se nezadržitelně rítím do vývrtky. Pokoj se kolem mě roztocil. Podlaha se mi závratnou rychlostí vyrýla vstríc.

Mno. Neco mi zřejmě v tomhleto chodícím podniku chybí. Škoda, že to není natlucená prdelka.

DEN TRINÁCTÝ

Rozhodl jsem se, že to s metodou udelej si sám prozatím na čas zabalím, protože mi koupili chodítko. Je to taková kulatá vymyšlenost na kolečkách, vrazíte do toho mimino a ono má nohy na zemi a může se prohánět po světě.

Bude to ohromná sranda. To se mi fakt líbí, poletovat po baráku jako nějaký Mstitel z Marsu - akorát je škoda, že to neumí létat po schodech.

DEN PATNÁCTÝ

Přišla jakási Její kamarádka a přinesla mi dáreček. Takový plastický stoleček rvavé barvy s dírama, co se do nich plastickým kladivkem rvavé barvy mužou zatloukat plastické kolíky rvavé barvy. Všiml jsem si, že na krabici je napsáno slovo Výchovné. Tak to je tedy prosím polibek smrti.

Dalo se delat jediné. Naprosto jsem to ignoroval.

Tak si obe drepky na zem a začaly mi předvádět, jak to funguje. "No, podívej se, tuky, tuky, tuk," pokrikovaly. A ještě: "Podívej - když na to zatukáme, tak kolíčky pekne zapadnou do tech otvorů, vid?"

No jistě že zapadnou, a co má být? Dobře, tak je všechny namlátím dovnitř, a mám před sebou co? Plastický stoleček rvavé barvy a z něho dole couhá dlouhá řada plastických kolíků rvavé barvy... a tohle že by mělo napomáhat pokroku lidského vedení nějakým užitečným směrem?

"No, a podívej - teď to obrátíš," oznámily mi radostně, "a udeleš co? Ano - tuky, tuky, tuk - a kolíčky zase šup dolu do otvorů, vid?"

Ještě se někdo diví, že to s úrovní vzdělanosti v Británii jde z kopce?

DEN SEDMNÁCTÝ

S tím chodítkem už mi to fakt začíná jít jedna radost. Tedy ještě pořád tak docela neovládám směr, jakým se to pohybuje, ale už jsem urazil několik rohu od nábytku a udelal několik der do zdi.

DEN OSMNÁCTÝ

Kocka si dneska ráno neuvedomila, o co jsem v chodítku pohyblivejší.

Do odpoledne jí to už tedy došlo, to se spolehněte.

Nakonec, když už jsem ji pronásledoval a zahánel do úzkých několik hodin, to vzdala a uprchla. Příklep kocicího otvoru prásknul tak, že se to po baráku rozléhalo půl hodiny.

Když mě ukládali do postele, ještě nebyla zpátky.

DEN DEVATENÁCTÝ

Kocka se ještě nevrátila.

Tedy Ona to s tím návratem do práce fakt myslí vážně! Dokonce už si domluvila pohovory s třemi kandidátkami na místo hlídacky, co se o mě má starat. (Rozhodli se, že guvernantku nechtejí - je moc drahá -, nějakou cizinku jako au pair taky nechtejí - je moc nezkušená -, a tak se shodli, že budou hledat normální staromódní pomocnici v domácnosti.)

První uchazečka se dostavila dnes.

Z mého hlediska budou krajně nevhodné všechny, ale jelikož nedokážu nic říct, budu se muset snažit, aby si ony myslely, že krajně nevhodný jsem já pro ně.

Na tu první jsem zašilhal, zaslíntal a začal vyluzovat desivé chrochtavé zvuky.

Na okamžik jsem se obával, že jsem si nadelal do vlastního hnízda, protože uchazečka prohlásila, že má kurs na zvládání retardovaných dětí a na přípravu pro zvláštní školu. Naštěstí se moje máma mocne urazila, že by snad se mnou neco nemelo být v pořádku, a milou holku okamžitě vypakovala.

Jednu máme z krku. Zbavím se i těch dalších takhle snadno?

DEN DVACÁTÝ

Dneska se dostavila uchazečka číslo dvě. Tak jsem ji honem poblíkal (abyste si jako nemysleli, že se mi ta praxe s projektilovým zvracením z prvního roku nehodila.) Jenže tahle měla konstituci jako japonský zápasník stylu sumo, srdečně se zachechtala a pravila, že tenhle roztomilý zvyk už mě rychle odnaučí. A přitom na mě vrhla pohled, jaký by menšímu dítěti zmrazil krev v žilách. Hlásal něco ve stylu: "Jen počkej, až spolu budeme pekne sami - pak ti ukážu, kdo je tady pán!" Tuhle výzvu jsem jí oplatil stejnou dávkou jedu.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Dneska se dostavila uchazečka číslo tři. Predklonila se, že mě pohládí (jsem já snad nějaký cokol, prokristapána), a tak jsem ji kousl do prstu. Devenka asi dvacetiletá, k tomu ještě vyložený kus. Jen se srdečně zasmála a pravila, že se vytahuju, co už mám zubu. Tak jsem ji naremploval chodítkem a udelal jsem jí několik ok na puncochácích. S politováním musím konstatovat, že moje taktika neměla zamýšlený odstrašující účinek. Já bych býval myslel, že starat se o mě je fuška jen o něco málo zajímavější než třeba vyrábět jehly na ražnici, ale tahle uchazečka - a ta druhá jakbysmet - do toho byly celé hr. Nevedel jsem, že situace na trhu práce je tak zoufalá. Rozhodl jsem se, že když už budu muset jednu z nich přijmout, vyberu si radši tu štabajznu. Jen ne být ponechán o samote s tou bábou od michelinového mužicka. V závěru obou rozhovoru byla moje máma naprosto vecná a obchodnická a pravila, že jim dá vedet, že to musí nejdřív projednat s manželem. Z Jejích úst to znelo, jako že se s Ním poradí, kterou vybrat, jenže já jsem moc dobře vedel, co to znamená: prostě Mu oznámí, jak se rozhodla. A zrovna tak dobře jsem vedel, že tu mladou kocku Mu do baráku rozhodne nepustí. Ach jo. Já vím, jak to dopadne a která z nich to bude.

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

No jo. Je to ta zápasnice ve stylu sumo, lamželezo jedno. Slyšel jsem, jak jí matka volá a tu radostnou zvest jí sdeluje. Zřejmě se jmenuje Betka - i když se vsadím, že v ringu vystupuje pod nějakou prezdívkou. Jakkap se asi japonsky rekne tirák? Budu jí říkat Obluda. Zmobilizoval jsem všechny své dovednosti, abych odvrátil desivý osud, jenž mi hrozí. Celý den jsem se jí držel jak klíště a v jednom kuse jsem se jí sápal po prsou, jako bych chtel pít. S krajním vypetím sil se mi podarilo sníst co nejmén pevné stravy (skoro žádnou!), a když přišla chvíle na lok před spaním, prisál jsem se k ní jak instalatérský zvon. Když dostatečně povzbudím výrobu mlíčka, mohl bych možná ten odstavovací proces zvrátit...?

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Ona je tedy naprosto bezcitná. Vecer mě uložili, a když pak šli dolu, slyšel jsem Ji, jak Mu říká: "Malej jen vyvádí kvůli té pomocnici, nějak mu asi došlo, že nastanou nějaké zmeny, a tak kvůli tomu radí." "Nesmíš si to tak brát," na to On. "Nebudu, neboj," Ona na to bezstarostně. Zarval jsem, jako by mě najednou nabodla špicka padající kostelní veže. Zabralo to. V hlase jí zazněly pochybnosti: "Možná že mu opravdu něco je...?" "Jen to zkouší," ujišťoval Ji On. "Víš, že když takhle jecí, vždycky to na tebe zapůsobí." "No to je fakt, zapůsobí. Možná bych se měla vrátit a -" "Nene, jen pojd hezky dolu a neceho se napijeme. Malýho to otráví a nechá toho." Ještě poradí váhala. "No..." Vydal jsem další ryk ve stylu "pomoc-pomoc-rvou-mi-streva-z-tela", aby měla pořádné výcitky svedomí. A víte co na to řekl On? "Až budeš zase v práci, bude to mnohem lepší." "Jak to?" zeptala se Ona. "No protože pak bude malej moc rvát, jak bude chtít, a ty ho neuslyšíš!" A to měl ještě tu drzost, že se prosím surove zachechtal. Tedy vážně, On je zrovna takový necita jako Ona.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Dneska jsem nasadil novou taktiku. Zahájil jsem citovou ofenzívu roztomilosti.

Když me ukládala do postýlky k odpolednímu odpocinku, usmál jsem se na Ni a zakloktal jsem jako horský potucek. Zabralo to. "No my jsme ale loztonilý miminecko," trylkovala. "A víš, že se mamince po tobe bude stýskat, až bude maminka zase v pláci?"

Kul jsem železo, dokud bylo žhavé, a nasadil jsem nejúčinnější zbran celého svého arzenálu - nové slovo. "Máma," pravil jsem. "Máma. Máma."

Nezvána, vhrkla Jí slza do oka. Kdepak, takhle se na to musí, to je ono!

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Tedy, ta je vám tak necitelná! Jako by nebylo té hřejivé malé scénky včera odpoledne, měla dneska tu drzost, že pozvala Obludu k nám, aby se prý "zacala s malým seznamovat."

Vyměnili jsme si pohled prekypující stejnou nenávistí, jakou jsme k sobe vzplanuli, když jsme se uvideli poprvé.

"A víte, že malej už se zase naucil něco šikovného? Takové šikovné nové slovíčko, vid, zlato?" Ukázala na sebe.

"Kdopak to je? No, kdopak to je?"

Hohó. Jestli si myslí, že se budu chovat jak cvičená opicka, když se mnou zachází tímhle způsobem, tak Ji čeká trpké zklamání. Rezolutně jsem odvrátil hlavu.

"Ale no tak, co to je," žadonila. "No, kohopak to tady vidíš? Koho to tady vidíš?"

Pomalů a důstojně jsem otocil hlavu a podíval se na ne. Pak jsem, naprosto jasně a nedvojznaně, ukázal na Obludu a pronesl jsem: "Máma."

Patnáctý mesíc

DEN PRVNÍ

Dneska ráno v deset se mnou plácla na zem před televizor. Je tvrdě odhodlaná, že té bedne musím propadnout. Tedy vážně - měl by Jí někdo vyložit, co to znamená plést si na sebe bic.

Jenže já se zase tak snadno nedám. Sotva me tam na okamžik nechala a odkrácela, začal jsem se prevažovat a rvát a knucet a projel jsem celý svůj repertoár triku na upoutání pozornosti.

A víte, co udelala Ona? Úplně me ignorovala. Proste za sebou zavrela dveře do obývacího a šla si udelat kafe a zavolat přítelkyni.

Tak já tedy pokračoval: prevažoval jsem se, rval jsem a knucel jsem, ale po peti minutách mi bylo jasné, že Ona se tentokrát nedá, a tak jsem přestal. Jelikož jsem neměl nic jiného na práci a ukrutně jsem se nudil, zadíval jsem se na bednu.

Detská televize? Ne, teda vážně! To vám jsou ale kraviny!

Tak třeba, co jsem viděl dneska: mužskou ruku, co měla na jednom prstu nasazený kus srolovaného papundeklu, no a já měl verit, že je to myš! No ne, teda fakt!

Dokonce i mne bylo naprosto jasné, že pro tenhle program mluví jedině: byl laciný. Na co opravdové herce nebo porádnou animaci, když můžete batolecí diváctvo opít kusem srolovaného papundeklu, no ne?

No, aspoň mi to poskytlo nápad, co se taky dá udelat s rolí toaletního papíru. Nejdřív jsem pochopitelně musel strhat všechny ten papír. Nacpal jsem ho do záchoda, protože jsem se ho potřeboval zbavit, pak jsem si tu papundeklovou rulicku nastrčil na prst a ukázal jsem Jí to - nechápu, co Ji tak rozcílilo.

DEN DRUHÝ

Ráno při snídani jsem koukal na rodice, jak strkají chleba do opékace topinek. Vypadá to poměrně jednoduše. To bych asi dokázal taky.

Když On odešel do práce, strčil jsem krajíc chleba do toho mého opékace.

DEN TŘETÍ

Dnes večer poněkud vzrušenější atmosféra. On si přinesl domů kazetu, jenže ji ne a ne narvat do videa. Nešlo to a ne šlo, tedy dokud z něho nevytáhl ten můj krajíc.

Zuril. Já jsem zuril taky. Byl to pořád jen krajíc chleba! Můj opékač topinek nefunguje.

DEN ČTVRTÝ

Po snídani mě posadila zase na zem před dětskou televizí. Tentokrát to byla jakási ubohá historka o dinosaurech, jak chodí do školy v modrých a červených montérkách s láclem. Obrázku málo, pohyb skoro žádný, jen chvílema se stalo něco náramně chytrého, jako třeba že jeden dinosaurus zakoulel okem - no k popukání, ale pro trouby.

To opravdu chtějí, aby vyrostla celá generace dětí, které budou verit, že dinosauri

A) ještě existují

B) chodí do školy - a

C) nosí modré a červené montérky s láclem?

DEN PÁTÝ

Dneska začala se záchodovou drezurou. Napadlo mě, že bych mohl třeba podotknout něco jako: "Nevedel jsem, že se záchody dají k něčemu vydrežírovat?" jenže jsem si řekl, že by si zrovna v tuhle chvíli s takovým humorem z mé strany patrne neuměla poradit.

DEN SEDMÝ

"Tak jsem si četla v té knížce..." začala dneska po večeri.

Jak spustí takhle, je to vždycky zlé. On se tváří, že ji neslyšel, a dal televizi o něco víc nahlas. Já se zase tvářím, jako že mě plně zaujalo zatloukat ty plastické kolíky rvavé barvy do toho plastického stolečku rvavé barvy tím plastickým kladívkem rvavé barvy. Jelikož jsem tuhle praštenou "výchovnou" hračku od chvíle, kdy jsem ji dostal, pevně ignoroval, myslel jsem si, že by můj náhlý zájem mohl odvést její pozornost.

Jenže takovou kliku jsem neměl. "Jsou tam ohromně zajímavé věci o navykání na záchod," pokračovala.

To už On věděl, že prohrál - pokorně vypnul zvuk u televize a obrátil se k ní, jako by si nedovedl představit na světě nic úžasnějšího než pevnou diskusi o záchodové drezuře, neboli o navykání na záchod. To je vám ale takový pokrytec - dokonce nasadil i takový ten výraz hlubokého zájmu a pronesl: "Ne, opravdu?"

"Píšou tam," pokračovala Ona, "že sice podle některých odborníků by se nemelo s navykáním začínat dříve než ve dvou letech, ale že raději batolat velice prospeje, když se s tím začne dříve."

"Hm," na to On.

"A taky tam stojí, že kolem patnácti měsíců věku si dítě začne spojovat tělesné pocity a výsledek."

Zatvářil se tupe. Potíže mu to nedělá - je to Jeho přirozený výraz. "Mohla bys mi to zopáknout?" zabručel. "O jaké tělesné pocity a o jaké výsledky jde?"

"No, tělesné pocity jsou mocení a tlacení, a výsledek je... ehmm..." stydlivě se zachichotala, "cí nebo e-e."

Cí nebo e-e? Co je to za rec? To mají být postavicky z nějakého dětského seriálu?

"Nezlob se... ale já ještě pořád nechápu." Jo, pane, ten dokáže někdy být natvrdlý až hruza. "Jde mi o to spojování..."

"Když si dítě začne vytvářet spojení mezi tělesnými pocity a výsledkem..."

"Tím cí a e-e...?"

"Přesně tak. No, takže když k tomu dojde, je pak navykání na záchod mnohem lehčí."

"Aha," zabručel On.

A jako jeden člověk se na mě zadívali. Ani jsem brvou nehnul. Já jim tak akorát budu poskytovat to potešení, aby viděli, jak si vytvářím spojení. Pochopitelně, že to vím. Od samého začátku vím, že z toho vzdychání a tlacení je nakonec takové to mokřavé teplo v oblasti plenky, jenže jim neudělám tu radost, aby věděli, že to vím. No ne?

DEN OSMÝ

Dneska dopoledne jsem se zase díval na televizi. Byl tam ten chlápek s tou roličkou od toaletního papíru na prstu. Jako myš to ještě pořád teda nevypadá, ale je to docela sranda. Moc by mě zajímalo, co ten asi dělá s tím toaletním papírem.

DEN JEDENÁCTÝ

Mám pocit, že se blíží osudná hodina. Dneska pro změnu zase pozvali Obludu. Býval bych myslel, že jsem snad dal dost durazně najevo, že tenhle plán fungovat nebude, ale Ona je zřejmě odhodlaná ho prosadit a opustit mě.

Oznámila, že pomocníci v domácnosti ukáží "rozvrh mého dne" - tak to aspoň rekla. Tak jsem se teda sakra postaral, aby můj den žádný rozvrh neměl. Odmítl jsem ulehnout, když jsem dvakrát denne měl spát, zvrátil jsem veškeré pokrmy a zlikvidoval celý balík pln.

Ještě pořád doufám, že Obluda se dá na zdešený ústup.

DEN PATNÁCTÝ

Jenže Oblude je to fuk.

S mámou je to ale jinak. Jelikož me má na očích od prvního dne a jelikož jsem Její, dokážu v ní spustit prehradnou palbu úzkostí a strachu a zacvicit s ní, kdykoli se mi zachce.

Takže když třeba vidí, jak najíždím na své obvyklé číslo "pomóc-já-se-dusím-nebo-zacínám-mít-prudkou-horecku," i když to viděla už nejmín stokrát, prece jen to v Ni vyvolá drobný záchvat paniky a nakonec přibehne zkontrolovat, jestli mi snad prece jenom neco není.

Jenže Obluda... no, když na tohle číslo najedu, tak me bud naprosto ignoruje, nebo se na me jen tak koukne, jako by chtěla říct: "No, tak chvilku pockáme a uvidíme, jestli se opravdu zadusíš nebo dostaneš prudkou horecku."

DEN ŠESTNÁCTÝ

Dneska se Obluda dostavila zas a Ona - jen si to představte - měla tu drzost, že si šla koupit "na příští týden neco na sebe. Do toho, co jsem nosila, než se narodil malej, se ještě pořád nevejdu."

Tak mi aspon připomněla, že když už nic jiného, podarilo se mi aspon znicit Jí postavu, jenže tentokrát jsem z toho nemel ten správný hřejivý pocit. Mou mysl ovládla desivá obava. Co to bylo s tím příštím týdnem? Je vubec možné, že má v úmyslu nastoupit zase do práce takhle brzy?

Než odešla, ukázala Oblude všechny moje oblíbené hracky a hry. "S tema si bude spokojene hrát celé hodiny," zacvrlikala vesele.

Dotkl jsem se treba jen jediné z nich, když byla pryč? No, co myslíte?

DEN SEDMNÁCTÝ

Dneska rekla máma Oblude, aby me vzala do samošky na nákup. Zpacátku jsem se choval prostě dokonale: po nicem jsem se nenatahoval, nic jsem nebral z regálu, nic z vozejcku jsem nesnedl. Byl jsem skvostné detátko detátecko... až do chvíle, kdy jsme dorazili k pokladne.

Tam jsem pak po hrstech smetal do vozejcku všecko, co tam mají narovnané na takové to nakupování z náhlého vnuknutí - cokoládicky, tycinky, ilustrované casopisy, sirky baterie a tak dál. Roztrhal, poslintal a všeobecne jsem znehodnotil, co jsem stacil, v tom krátkém case, který jsem mel k dispozici.

Útratu jsem zvýšil o sedmnáct liber a ctyricet peníku. Slušné...

DEN OSMNÁCTÝ

"Takže se nebojíš, nechat tady malýho jen tak?" zaslechl jsem Ho, jak se Jí ptá dnes vecer. "Myslím, až se vrátíš do práce."

"Proboha, co bych se bála?" prohodila lehkým tónem, ale s potešením jsem konstatoval, že v nem zaznívá jistá dávka obav.

"Žádné problémy nebudou," ujištvoval Ji.

"To víš, že ne," souhlasila Ona. "Výchova dítěte, to je kontinuální proces vzájemného odvykání. Vzájemné odloučení ve skutečnosti prispívá ke zlepšování vztahu mezi rodicem a dítětem."

Ach jo, už zase si cetla v nějaké té príručce o správné péci o dítě.

"A nebude se ti po malým stýskat?" zeptal se s nežnou starostlivostí On.

"Probu, co te to napadá," odpověděla Ona, na muj vkus trochu příliš zlehka. "Totiž, abys rozumel, důležité je, že budu s dítětem trávit ty nejprínosnější chvíle."

A hergot... Co to má ksakru být, nejprínosnější chvíle? Heledte, neco vám povím - at je to, co chce, o tom, co je prínosné a nejprínosnější, tady budu rozhodovat já, a ty chvíle budu vybírat taky já.

DEN DEVATENÁCTÝ

Teda jak Ta je ale zákerná! Už nekolik týdnů mi ted vecer pred spaním oloupe a nakrájí na ctvrtky jablko. Musím říct, že takové sladké, chroupavé jablíčko je presne podle mého gusta. Mám rád, jak se hezky rozlomí, když ho cucám, a s oblibou ho rozpatlávám po pyžámku a perince. Ale teprve dneska mi došlo, že jsem se stal obětí podlého úskoku.

To jablko mi dává, jen aby mi odvedla myšlenky od obvyklého vecerního kojenícka. Rekla si, že když budu mít na hrani jablíčko a když me nechá, abych ho patlal po postýlce, zapomenu na obcerstvení od Ni.

Vzteknul bych se, protože nejhorší na tom je, že měla pravdu. Je to zase jen další součást Jejího cynického strategického plánu, jak mezi nás dostat co největší prostor.

Byl jsem odstaven za pomoci podvodu.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Jsem sirotek.

Takový je to pocit. Dneska ráno se to stalo. Vrátila se do práce a me nechala opuštěného a samotného, za společnost mám jenom Obludu.

Dopoledne jsem strávil tím, že jsem roztoužene bloumal po dome, nakukoval do skříní a za nábytek a hledal ztracenou maminku. Žalostný pohled.

Odpoledne jsem tiše provzlykal. Prosím, možná jsem o Ni sem tam někdy utrousil něco nepříliš laskavého, ale reknu vám, dneska se mi opravdu stýskalo, a bolelo me, že Ji nemám nablízku - a nejen proto, že Ji nemůžu trápit.

A co Obluda, neprojevila se mnou aspon nějakou úcast, slyším vás volat. Cha! Beru to jako otázku ciste recnickou.

A když máma konečne dorazila domu, celá vyždímaná a znicená, mel ten bídný tvor ještě tu drzost, že Jí lhal.

"Tak jak se vedlo malému?" zeptala se Ona, sotva vešla do dverí.

"Ale skvele," znela odpoved.

"Vubec se mu po mne nestýskalo?" zeptala se Ona úzkostlive.

"Ale božínku, vubec ne."

Ti dospeli jsou ale takoví lháři!

"A ted budeš náš hodnej malej chlapecek, vid?" zašvitorila, když odešla Obluda. "Maminka je utahaná - strašne, strašne utahaná. Už jsem zapomnела, jaká je to v práci drina - a opravdu se potřebuju pořádně vyspat. Vid, že me necháš hezky spinkat, vid že jo?"

Lituju. Ale prožil jsem takový den, že to nešlo, bohužel, no ne?

Celou noc jsem prorval a projecel. Jestli spala v jednom kuse deset minut bez prerušení, tak je to moc.

Nakonec, v pul páté ráno, v naprostém zoufalství, si rozeznula nocní košili a pritiskla si me k nadrum.

Mlíčko sice ještě moc neteče, ale urcite ho zase rozproudím, když budu sát hezky cílevedome a soustavne.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Obluda měla tu drzost, že me dneska už v deset hodin vzala na nákup. Jecel jsem a delal jsem jí ze života naprosté peklo. Dokonce se mi podarilo vyhodit z vozejcku celou krabici vajec. Všechny rozmlácené, až na dve.

"Já nevím, proc takhle vyvádíš," opakovala pořád.

Mám takový dojem, že není zrovna moc bystrá. Bylo prece nad slunce jasnejší proc.

STÝSKALO SE MI PO DETSKÉ TELEVIZI!

Chtel jsem prosím fakt vedet, co se deje s tou myší, udelanou z rolicky od toaletního papíru.

Je strašné, že to musím priznat, ale zajímá me to!

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Dospeli jsme ke konci Jejího prvního pracovního týdne. Obluda me predala, jakmile Ona vešla do dverí, a byla fuc; sotva stacila kriknout: "Tak v pondelí!"

Podívala se na me. "Panebože, já jsem mrtvá," zasténala. "Zhrouťím se a vecer nehnu prstem. Vid, že budeš hodnej chlapecek a brzy usneš, vid?"

Tak moment! Skoncil pracovní týden. A kde jsou ty nejprínosnejší chvíle, co mi naslibovala?

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Sobota. Dneska byl tedy naprosto ideální den na ty nejprínosnejší chvíle. Když se ráno probírala, vypadala prece jen ponekud lidštejí, a první, co rekla, bylo: "Ty jsi náš klásnej chlapecek a máš veliký štěstí, vid? Maminka se o tebe dneska bude starat celý den a každou minutku."

No, tak každou minutku opravdu potřebovala, o to jsem se postaral. Koncem dne z ní byla blábolivá troska a s nemou hruzou žasla, co to jen zplodila za netvora.

Když se me zase jednou pro zmenu snažila uspat, něco Ji napadlo a zeptala se Ho: "Co myslíš, snad ta pomocnice v domácnosti v malým nepodporuje nějaké špatné návyky?"

"Ale co, vždyt ono je docela přirozené, že malej trochu vyvádí, když jsi byla první týden zase v práci," povzbuzoval ji.

"Možné to je, ale já jsem ještě nezažila, aby takhle rádíl jak smyslu zbavený," vzdechla, a tím mimodek potvrdila, že jsem své schopnosti odhadl správně.

Tohle je výborné, říkal jsem si, velice slibné. Když se mi podarí posílit v nich tyhle pochybnosti, jestli snad své vzácné robátko nenechávají v péci osoby mravne nezpůsobilé, pak bych záhy mohl dosáhnout toho, že tohle groteskní rozhodnutí vrátit se do práce oba zmení.

Cha. Já Jí dám nejprínosnejší chvíle!

Šestnáctý mesíc

DEN PRVNÍ

Ona pořád mele ty nesmysly o nejprínosnějších chvílích, a to mimo jiné znamená, že mi teď každý večer před spaním cte. To se mi docela zamlouvá, protože

- A) mám zajištěnou Její naprostou a nedělenou pozornost,
- B) knihy se znamenitě trhají, když je najednou rafnete oběma rukama.

DEN DRUHÝ

Dostal jsem už spoustu knížek, ale až na to, že jsem jednu dvě roztrhal, zatím jsem je naprosto ignoroval.

Ale teď mi teď každý večer venuje nejprínosnější chvíli a cte mi nějakou pohádku, a tak jsem se rozhodl, že budu o knížky projevovat větší zájem. Dokonce jsem se rozhodl, že budu mít svou oblíbenou knížku.

Vybrat si nebylo zase tak těžké. Zvolil jsem si tu, co mi Jeho matka dala loni k Vánocům. Když jsem ji vybalil, poznal jsem totiž podle Jejího výrazu, že se jí hnusí.

Takže jsem dnes večer trval právě na ní. Tedy fakt je, že to byla parádní nuda a já usnul uprostřed vety. Herdek taky! To mě vždycky našťve, když se mi stane něco takového.

DEN ČTVRTÝ

Dneska jsem pronesl další nové slovo. Když přišla Obluda na ranní předávku služby, ukázala na ni Ona a povídá: "Tak kdopak se to na nás přišel podívat, co?"

Vítězoslavně jsem zarval svoje nové slovo: "Bjuda!" "No to je ale šikovnej chlapecek," vrkala máma. "Malej se snaží říct Betka!"

Kdepak, to se malej nesnaží. Malej ví přesně, co se malej snaží říct. Obluda.

DEN PÁTÝ

Dneska jsem zase trval na té mé nejoblíbenější cetbě na dobrou noc, z té knížky, co mi přinesla Jeho máma. Je to o takovém snaživeckém voprůzáckovi v červeném kabátku a srandovní cepici, co furt nekomu pomáhá. Jo, souhlasím, hezky padlé na hlavu, ale má to jednu podstatnou vlastnost, z které se každý rodič zaručeně zcvokne - málo obrázku, zato fura povídání, a já se postarám, aby mi to hezky přečetla všechno a nic nevynechala... a pokaždé, prosím!

DEN ŠESTÝ

Svou protiobludní taktiku pro dnešní den jsem vybudoval na základe dalšího nového slova. Však už jsem o něm nějaký čas přemýšlel - "ci".

Knoural jsem, jecel jsem a tloukl jsem do ní celý den. "Ci mámu!" bulil jsem neutešitelně. "Ci mámu! Ci mámu!" Tedy ve skutečnosti tohle znamenalo důležitý prulom v mých jazykových dovednostech. Poprvé jsem tady spojil dvě slova a vytvořil jsem vetu. Docela pokročilé. Leckteré mimino nedokáže kombinovat slova tak do osmnácti měsíců nebo ještě déle.

Jenže Obluda si mé geniality pochopitelně vůbec nevšimla. Udelal jsem jí ze života takové peklo, že neměla čas si všimnout.

Když se Ona vrátila z práce, byla už Obluda skoro na kolenou. V životě jsem neviděl, aby lidské tělo udelalo tak rychlý pohyb, jako když mě Jí vrazila do náruče.

"Jen si ho vemte," vztekla ucedila Obluda. "Celý den rádíl jak černá ruka. Kristepane... tedy víte, ve srovnání s tímhle kšeftem by vylézt pozpátku na Mount Everest byla úplná hračka."

Máma se okamžitě začala starat: "Doufám, že toho snad nechcete nechat?"

Na okamžicek mi svítila nádeje, ale... kdepak já a takovou kliku. Obluda mě chvíli fixírovala pochmurným okem a pak zavrcela: "To rozhodně ne. Já vám něco povím, mladá paní, starat se o vaše mimino je teď pro mě otázka kdo s koho!"

No nazdar. Celý večer jsem knoural, jecel a bušil do Ní pestickama - a v noci jsem pokračoval. "Ci Bjudu," rval jsem neutešitelně. "Ci Bjudu! Ci Bjudu!"

DEN OSMÝ

Dneska ráno padl další pozemní rychlostní rekord, když me Ona vrazila do náruče Oblude, sotva ta vlezla do dveří. "Už je tady. Betka přišla!" zasycela na me moje vlastní matka skrz zataté zuby. "Doufám, že jsi konečně spokojen." Kroutil jsem se, svíjel jsem se a snažil jsem se jí vytrhnout. "Ci mámu!" zagal jsem jecet neutešitelně. "Ci mámu! Ci mámu!"

DEN DEVÁTÝ

Dneska jsem to vzdal a udelal jsem ten První Krok.

A dal jsem si záležet, aby k tomu došlo hezky dopoledne, takže jediným svedkem byla Obluda.

Když přišla domu Ona a byla o tomto velkém pokroku zpravena, celá se rozcitlivela a s radostí hlásim, že si i trochu pofnukala.

Já Ji ještě ukážu, o co všechno přichází, když se tak neuvážene hrnula zpátky do práce.

DEN JEDENÁCTÝ

Nedele. Dnes ráno zagal On v zahradě kopat jámu. Na chvíli jsem myslel, že snad pošla kocka, ale kdepak já a takovou kliku.

Ona me vzala v kuchyni k oknu, abych se podíval, jak se dre, a pravila: "To je pro tebe."

Propukl jsem v slzy. No reknete, nerozbřel by se za techhle okolností každý? Prosim, obcas jsme se v posledních mesících trochu nepohodli, ale pohrbít me zaživa, to mi prece jen pripadá jako ponekud extrémní způsob pomsty.

Pritiskla me k sobe. "Ale neplac, ty moulo malá. Táta ti delá písecek. Budeš mít písecek a tam si budeš most krásne hlát."

Hned jsem zase oživnul. To bude nádhera, mít písecek. Hned si zacnu krásne hlát a to první, co udelám, bude, že pohrbím za živa kocku.

Když přišel On k obědu, byl celý od bláta, ale byl se sebou náramně spokojený. "Je to krása, být takhle blízko k rodné hroude," oznámil. "Není nad to si dopoledne poradně máknout. Už dlouho jsem nebyl v takové formě. Ale že mám z toho kopání žízen. Docela bych urazil jedno pívko."

Pri oběde tech pivek urazil celou radu a pritom mi porad vykládal jaká to bude nádhera, mít vlastní písecek. "Mužeš si delat bábovicky a stavet hrady a silnice a tunely. Ohromný to bude. Jo, a -" obrátil se na Ni - "výchovné je to taky. Strašne jim prospívá, když mužou neco stavet, neco delat rukama. Rozvíjí to v nich smysl pro praktickou cinnost, víš?" "No, to jo, to bude nádhera," prikyvovala Ona.

Po oběde už se do toho kopání tak nehrnul. Asi ty pivka, co urazil, bych rekl.

A pak, když se Ji konečně podarilo Ho presvedcit, že by to mel jít dodelat, se pokusil vstát a zhroutil se v mužných mukách. "Au, to je konec, ty záda," sténal. "To bude z toho kopání."

Podpirala ho nahoru po schodech, aby si mohl lehnout, a já si rekl, že zatím slezu na zahradu a provedu menší inspekci tech Jeho vykopávek.

Teda díra fakt nádhera. Toho bláticka. A taky žízaly tam byly. Hezky mekoucké žízalicky. Takové lepkavé, když je zacnete žvýkat.

Pár jsem si jich dal a pak jsem se pustil do toho bláta. Fakt prima. A nejen k jídlu. Dá se uplácávat do hromádek, díry se do neho mužou vyhrabávat a na všecko se dá matlat žužo.

Tak jsem se tam spokojene bavil nejakých dvacet minut nebo tak, a najednou slyším nárek: "Ježíši né!" Hnala se ke mne, že me zvedne, a pritom jecela: "Co to proboha živýho deláš?"

Ani jsem se nenamáhal odpovedet. No to snad je jasné co, ne? Delám bábovicky a stavím hrady a silnice a tunely, presne jak chtel On. Delám výchovné veci. Rozvíjím v sobe smysl pro praktickou cinnost.

Jenže videla to Ona takhle? Kdepak. "At už to nikdy neudeláš!" kricela. "Je to odporné, špinavé a příšerne nezdravé!" Proc jen jsou ti dospělí tak neduslední?

DEN DVANÁCTÝ

On dneska zustal doma s tím heksnšusem. A Ona hned, že prý se do toho pískovište vubec nemel pouštet. Zahrada že ted vypadá jedna hruza. A Ona že bude muset jako obvykle objednat místního všeuemelce, aby zase jednou dodelal, co On zvorál. A On zase prý, že jen pres Jeho mrtvolu.

DEN PATNÁCTÝ

On se dneska vrátil do práce, ale co kolem toho nadelal recí - no, to ostatne nadelá vždycky, když se hodí marod.

Písecek prý dodelá příští sobotu a nedeli. Jo, a at se deje, co chce, nesmí prý na to Ona zavolat místního všeuemelce.

Slíbila, že nezavolá.

Sotva se bolestně vybelhal ze dveří, vrhla se k telefonu a zavolala místního všemelce. Dorazil za pul hodiny a Obluda ho hned zavedla na zahradu. V pozdních odpoledních hodinách jsem byl pyšným majitelem fungl nového písečku.

DEN SEDMNÁCTÝ

Sobota. Navlékla mě do holinek a vodotesné výbavy a posadila mě na píseček. Byla to docela sranda. Celé dopoledne jsem uplácával bábovicky z písku. A nad každou další bábovickou Ona jásala: "No ty jsi ale šikovnej chlapecet. No to jsi ale udelal klásnou bábovictu, vid?"

V poledne mě svlékla a ostrikala. Pak mě posadila do té mé vysoké židlicky a postavila prede mě porci bramborové kaše s omáčkou.

Zacal jsem z toho vyrábět bábovicky a uplácávat je do vhodného tvaru.

Jenže dockal jsem se blahopřejných projevů? Vy asi žertujete.

Už žádné "No ty jsi ale šikovnej chlapecet! No to jsi ale udelal klásnou bábovickou," - kdepak. Místo toho celá zrudla a začala vyvádět, a jaký prý jsem ošklivý chlapecet. Ani nezašišlala. Podle mě to není fér.

DEN OSMNÁCTÝ

Nedele. "Dneska po obědě udeláme něco ohromně zajímavého," oznámila Ona po ránu.

Jo? Říkal jsem si, copak to asi bude. Přistane nám na zahrádce jumbo jet? Poctí nás vzácnou osobní návštěvou princezna Diana? Nic moc jsem od toho nečekal. To jen Ona má takový zvyk, že o tech nejneuveritelně nudných věcech mluví jako o necem ohromně zajímavém.

Takže když se oběd začal chýlit ke konci, byl jsem ve strehu. Závěr jsem patricně protahoval. Jídlo jsem postrkoval po talíři, talír jsem postrkoval po stolečku.

Najednou - vůbec si nevšímalá mých zdržovacek - mě popadla, vytáhla ze židle, utrela mi pusku a sevrela mě ve znehybnujícím jednorukém chvatu - přísahám, že se ho musela naučit z nějaké příručky orientálních bojových umění. Jediným pružným pohybem mi stáhla montérky a plenu. Co se to tady děje, říkal jsem si. Pro někoho v mém věku je krajně nedůstojné, aby ho takhle tahali nahatého od pasu dolů.

Zrovna před touhle náhlou ofenzivou jsem se už už chystal udelat to, co obvykle hned po obědě dělávám... jenže teď jsem to tedy zaručeně udelat nehodlal. Udelat e-e, a nemot to vyklopit do pekne cistounké pleny, není žádný požitek. Clovek si připadá asi jako racek, když přelétá nad naprosto liduprázdnou pláží.

Tak jsem zatal, co jsem mohl, a snažil jsem se myslet na něco jiného. Neco mechanického, neco matematického. No, tak třeba... kolika různými způsoby umím naštvat naši kocku? To by mi mohlo od toho odvést myšlenky nekamjinam.

Dobrá, tak to bychom měli... tahat ji za ocas... strkat jí prst do oka... popadnout ji za chomáč srsti na bříšku... streit jí palec do -

Jenže jsem ztratil soustředění, protože Ona se jen tak nonšalantně natáhla za stul a vytasila se s předmětem, který každému uvedomělému miminu musí nahnat hruzu.

Byl to nocník.

Nocník, co jí dala Její matka krátce před mými prvními narozeninami.

A pak jsem pochopil, o co jí jde. Jenže takhle lehce já se zase chytit nedám. Ve chvíli, kdy jsem nocník uvidel, odbatolil jsem se na druhý konec kuchyně (chození už mi fakt docela jde) a okamžitě jsem začal hekat, že jako udelám porádné e-e rovnou na podlahu, cerstve vytřenou Její pilnou rukou.

Jenže Ona dokáže být taky zákerná. Jakmile mě uslyšela heknout, bleskurychle mnou lupla na nocník, takže jsem na nej usedl s roztaženými nohama a zadek jsem měl primáčkly na studenou umelou hmotu.

Mozek mi ihned začal vysílat zatínací instrukce do obou pulek, a já se zúrive snažil myslet na všechno, jen ne na to, že bych mohl udelat e-e. Prece jí neudělám tu radost, abych vyprodukoval přímý zásah do nocníku hned napoprvé.

Patlat jí zavareninu na záda... omotávat jí ocas izolepou... trefovat se do ní dřevěnými kostkami... omatlat jí přiklop otvoru ve zdi jogurtem...

"No tak, pojď hezky, vždyt já vím, že se ti chce," vrkala svudným hláskem Ona. "Chce se ti udelat do nocníku pekne veliké krásné e-e, vid..."

"NE!" rval jsem. "NE!"

Jestliže jsem choval nějakou naději, že jí další poměrně nové slovo vyrazí dech obdivem, tak jsem z ní honem vystrízlivel.

"Ano," Ona na to. "Chceš říct ano."

Tohleto porušení základních lidských práv zato vyrazilo dech mne. To nemůžou dospělí pochopit, že když mimino rekne "Ne," myslí "Ne"?

"Ale no tak," pokračovala vemlouvavě. "Vid, že chceš udelat hezky velké e-e do nocníku, vid?"

Tahle primitivní propaganda měla jediný efekt - zatvrdil jsem se ještě víc. Provedl jsem náhlý úhybný manévř, vytrhl jsem se jí ze sevření a podarilo se mi přistát na boku na podlaze.

Jenže nocník se ke mně přisál podtlakem a zůstal mi přilepený na zadku.

Rozervál jsem se. Jak můžete od mimina čekat, že si uchová aspon drobet sebeúcty, když ho vlastní rodice nutí do tak nedůstojných poloh?

Ale tahle urážlivá nedůstojnost brzy skončila. Hermetický zadkový uzáver milosrdne povolil a nocník ode me s lehkým pšouknutím odpadl.

Dokonalá chvíle na e-e.

Jenže ono se to nedá udelat na povel. Chvíli trvá, než se clovek soustředí, a sotva jsem stacil predbežne heknout, už me zase popadla, nocník narovнала a začala me na nej spouštět.

Tak jsem znovu všecko zatal, honem jsem začal počítat další metody terorizování naší mindy, a uchýlil jsem se k nové taktice: začal jsem zurive kopat nohama, jako bych šlapal na neviditelném bicyklu.

Velice pusobivé! Úplne Ji to znemožnilo posadit me na nocník. A netrvalo dlouho a podarilo se mi jednou nohou udelat, vec jsem doufal, totiž plnou silou tu plastickou kravinu nakopnout a odpálit ji na druhý konec místnosti.

(Pozn.: Tohle si musím uchovat v pameti pro budoucnost. Jen si predstavte, jaký ohromný efekt bude mít, když takhle na druhý konec místnosti odkopnu nocník plný!)

Bylo jasné, že získávám územní prevahu. Nikde v bojové pozici žádný nocník, aby me na nej mohla posadit, takže bylo jasné, že se bude muset vzdát. Krome toho už Ji to začínalo udolávat ciste fyzicky. Nic totiž neznicí žádné matce záda tak dokonale jako v hlubokém predklonu držet nekolik centimetru nad zemí zurive kopající mimino.

Takže to zabalila, posadila me na podlahu a kousek poodstoupila, že si jako protáhne rozbolavelou páter. Nacasované jsem to mel jedinecne. Hezky zcerstva jsem heknul a už byla na cerstve vymydlené podlaze pekná zdravá hromádka.

Než me stacila odstranit, ještě jsem provedl menší hýždový posun, abych to trochu rozmazal kolem sebe.

Výsledek byl naprosto nesporný. Zvítězil jsem na celé cáre.

DEN DVACÁTÝ

S uspokojením hlásím, že dnes se nekonal žádný další pokus dostat me do blízkosti nocníku. Hlavní prícinou byla její pracovní neschopnost: má heksnšús a musí ležet.

Sedmáctý mesíc

DEN CTVRTÝ

On me dneska vecer pristihl, jak se pokouším narvat vidlicku do elektrické zásuvky. "To ne," pravil. "To ne. Ošklivej chlapec! To je hloupost, neco takového."

Me! samozrejme stoprocentní pravdu. Hloupost to byla. A to z toho prostého duvodu, že pruměrná vidlicka do elektrické zásuvky prostě nepasuje.

No nic, budu si muset najít neco vhodnějšího, co tam vleze.

DEN PÁTÝ

Zkusil jsem narvat do zásuvky kovovou propisku (Jejího oblíbeného parkera). Taky tam nešla. Jen klid, budu to zkoušet dál.

DEN ŠESTÝ

Jak jsem se tak dneska batolil po kuchyni, zaujal me príklop kociciho otvoru. Má na me presne tu správnou výšku, a krome toho vyluzuje velice uspokojive rachotivý randál, když do neho poradne strcíte a pak ho pustíte.

Pak jsem se ale dostal do potíží. Chvíli jsem do príklopu bušil, otvíral ho a zase pouštel, nacež jsem se rozhodl, že si zkusím, jestli bych se skrz otvor dostal hlavou. Dobrá zpráva: dostal. Špatná zpráva: klapka zapadla a uveznila me. Ted už vím, jaké to je cekat, až zasviští gilotina.

Hlavu jsem mel v zahrade, zbytek me byl v kuchyni. Jako by to ještě nestacilo, vracela se zrovna domu kocka, zblejskla me a zaradovala se, že má pred sebou znehybnělý cíl. Zagal jsem jecet a vriskat, kocka se blížila a brousila si paráty - no, jen tak tak, že Obluda pribehla včas a zachránila me. Nikdy jsem netušil, jak rád ji uvidím.

DEN SEDMÝ

Zkusil jsem narvat do elektrické zásuvky drevěnou koktejlovou špejlicku.

Dobrá zpráva: šla tam.
Špatná zpráva: nestalo se vůbec nic. Zkusím to znovu.

DEN OSMÝ

Ten příklop na koticím otvoru mi ne a ne dát pokoj. Dneska ráno jsem si s ním hrál a došlo k další nepříjemnosti. Pritulil jsem se k nemu a jen tak jsem si zkoušel, jak daleko se dostanu hlavou, než me to uvezní, a vtom na nem jako nějaký kamikaze plavným skokem přistála kocka na úteku před sousedovic černým kocourem. Chytil jsem plný zásah hranou příklopu do brady, odletel jsem pozpátku a kocka mi přistála na hrudním koši. A ještě měla ta bestie tu drzost, že se mi chechtala. Pomsta bude sladká.

DEN DEVÁTÝ

Nemusel jsem čekat dlouho a dostal jsem se kocce na kobyliku. Jednoduché jak facka, vážně. Stacilo se přesvědčit, že to stvoření není v baráku, přistkat k otvoru hezky tesně jedno extra obří rodinné balení pracího prášku - a čekat. Prál bych vám tu rozkoš - ten nádherný zvuk, když kocka pronásledovaná kocourem vletí padesátikilometrovou rychlostí do zablokováného příklopu.

DEN DESÁTÝ

Dneska večer přinesl On domu videokazetu. Ruka na kolébce se to jmenuje. Říkal jsem si, že to vypadá docela zajímavě, a tak jsem je asi tak hodinku poté, co me uložili do postýlky, povolal nahoru do ložnice, pod záminkou muk vyvolaných rostoucími zuby.

Byli tak zbití, že se mnou nechteli zustat, dokud neusnu, a radši me vzali dolu do obývacího.
Rovněž tak, musím s uspokojením konstatovat, byli tak zbití že me neodnesli zase zpátky nahoru, jakmile jsem přestal brečet. Což, jinými slovy, znamená, že jsem viděl skoro celou Ruku na kolébce. Náramně zajímavé.

DEN JEDENÁCTÝ

Dneska ráno jsem měl ošklivou nehodu. Hnal jsem se napříč jídelnou, že drapnu kocku (chtel jsem zkusit, co to udelá, když jí strčím očásek do elektrické zásuvky), a vletel jsem rovnou do rohu jídelního stolu. (Proc se delají stoly s deskou přesně ve výšce spánku průmerného batolete, mi fakt nejde do hlavy.) Nad pravým obocím mi okamžité naskocila boule jak vejce.

Jiste nemusím dodávat, že jsem si mohl hlavu urvat. Jedinou odměnou mi bylo obvyklé zbežné pochování, jak to mívá Obluda ve zvyku, provázené slovy: "Nejsi ty trošku moudr?" - což me taky zrovna dvakrát neutešilo.

Ach jo. Být tady máma, když jsem vrazil do toho stolu, leteli bychom na pohotovost, než bys řekl rentgen, a pak bych strávil bolestně rozčítlivou noc na dětské chirurgii a oba rodiče by ustarane bděli vedle me.

Když se Ona vrátila z práce, vypadal jsem, jako bych měl za sebou patnáct kol proti Miku Tysonovi, jenže Jí to zřejmě starosti nedělalo. Možná tu její instinktivní úzkost ponekud rozředila skutečnost, že jsem se nějakých nejmín pět hodin po nehodě vesele batolil po baráku.

"Co se stalo?" zeptala se.

"Ále," utrousila Obluda na pul huby, "honil kocku a vrazil do rohu jídelního stolu."

"A ták," na to Ona, zřejmě úplně spokojená.

Ale prece jenom jsem v Jejích očích zachytil pohled, který by mohl být možná docela slibný. Takové drobné chvilkové zapochybování, skoro podezření, mám dojem, že bych na to v budoucnu mohl hrát.

Prima video, ta Ruka na kolébce!

DEN CTRNÁCTÝ

Dneska ráno jsem naschvál vrazil do okraje Jeho stolu, a vyrobil jsem si tak docela slušný škrábanec na levém spánku. Celý den jsem si plánoval, jaký vycítavý pohled vrhnu na Obludu, až se Ona zeptá, co se stalo. Budu hrát na přirozenou nervozitu vlastní matky, vnuknu Jí otázku, s jakým netvorem to vlastně nechává své vzácné potomstvo. Říkal jsem si, že nejdéle do týdne Obluda poletí.

A matka se bude muset vzdát takových pitomostí, jako chodit do práce, a bude zase delat to, co má - totiž každou minutku bdělého svého žití bude poskakovat, jak si já zrovna vzpomenu pískat.

Zpocátku šlo všechno pekne podle plánu. Když se Ona vrátila z práce, zvedla me v náruči a okamžité uvidela mou nejnovější ránu. "No nazdar, tys byl v nějaké bitvě, co?" rekla. Pak se obrátila na Obludu a zeptala se: "Copak se stalo?"

"Ále, vrazil do tátova stolu," utrousila těžká váha nedbale.

Ten pohled byl fakt na Oskara. Absolutně skvělý - výcitky, pochyby, bolest a - jo, čistý, nicím neredený strach z něho jen strkaly.

No jo, jenže víte co...? Ona se na mě ani nepodívala, když jsem ten pohled vyloudil. Prostě mě postavila na zem a jen tak zaševelila: "No, tak to už se brzy odnaučíme, takové věci." A představte si, že měla tu drzost ještě dodat: "Vid, ty kluku jeden hloupá?"

A odpochodovala do kuchyně a prohlásila, že se musí něčeho napít, jinak prý padne.

No co tohleto má být? Že bych vycházel z cviku?

DEN ŠESTNÁCTÝ

Nedele. Dneska jsem konečně našel ideální předmět na strkání do elektrické zásuvky. Včera měli Oni k večeri špízy, a když umyli nádobí, nechali ty jehly na odkapávací desce. Když byli oba venku na zahradě (pokoušeli se chytit kocku, protože jí chtěli nasadit takový ten obojek proti blechám), odbatolil jsem se do kuchyně, podařilo se mi ke drezu přistrkat židli, vylézt na ni a jednu tu jehlu sebrat.

A pak honem šupšup do obývacího k té mé oblíbené zásuvce.

Katastrofa! Víte, co On udělal? Nasadil na zásuvku plastický kryt. A nejen na tuhle jednu - jak jsem postupně během dne objevoval, nastrkal je na všechny zásuvky, po celém baráku.

Chm. Často mi připadá, že rodiče přicházejí na svět jedine proto, aby zajistili, že si děti neužijou ani kapku srandy!

DEN DVACÁTÝDRUHÝ

Kolem dokola máme v baráku takovou cáru vysoké vody, a ta stoupá stále výš a výš. Než si rodiče opatřili mě (nemožná představa, máte zcela pravdu - kolem čeho se tak svět tenkrát asi točil, ptám se sám sebe), skladovali nejruznější věci na podlaze. Kvetináče, knihy, prehrávací cédéčky a vůbec všechno možné - pamatuju se, že jsem to vídal, když jsem byl ještě malý.

Ale pak, když jsem se naučil lézt - a po nějakém tom rozmláceném kvetináči, rozcupovaných knížkách a cédéčkách i prehrávací zapatlaných sirupem - začal se jejich majetek stehovat po zdech nahoru, až byl mimo dosah mimina, které se ještě pořád muselo jednou rukou opírat o zem, když se pro něco natahovalo nahoru.

Ale jakmile jsem se dokázal o něco vzepřít, možnosti dělat binec se opět rychle rozšířily. Ze stolu litaly vázy, z polic ozdoby, z příborníku sklenice. A já objevil ten neocenitelný fyzikální zákon - no, víte který - že když se celou vahou pověsíte na ubrus, všechno z něho nakonec přistane na zemi.

Takže cára vysoké vody, aspon pokud jde o rozbitý majetek mých rodičů - se zase jednou posunula po zdi o něco výš.

Ted, když už umím chodit - no dobře, tak teda jakž takž se motat a batolit - se můj obzor zákazovosti opět zvýšil.

Naštěstí o tom zatím Oni oba zůstávají v blažené nevědomosti.

No nic, všeho do času. Další orgie zkázy počká. Mám totiž na mysli opravdovou specialitku.

DEN DVACÁTÝCTVRTÝ

Ona má v obývacím sbírku takových těch porcelánových kocíček, a tu já už mám dávno v merku. Tu první dostala, když jí bylo nějakých pět, a od té doby jí zřejmě lidi, co nejsou schopní si vymyslet nic jiného, začali k nejruznějším narozeninám, Vánocům a tak, nosit další a další porcelánové kocíčky. Už jich musí být nejméně něco přes dvacet.

No, a tyhlety kocíčky se nestehují s ostatními věcmi po zdech výš a výš. Kdepak, ty jsou totiž ohromně vzácné a mají prominentní místo na speciální polici, kam já nedosáhnou, jen že teď, když už umím chodit...

DEN DVACÁTÝŠESTÝ

Dneska ráno, když Obluda proklínala sušičku prádla (jestlipak mají s tím, že se netočí, něco společného ty kombinácky, co jsem do ní hodil), jsem si zmeril, jak vysoko dosáhnou u té police s její sbírkou porcelánových kocíček.

Ba jo. Na špičkách dosáhnou, jako nic.

Ale jen žádný kvál. Chci si vybrat chvíli, kdy to bude mít v největší efekt. A to znamená, až u toho bude Ona. A On taky. Něco takového nehodlám vyplýtvat na Obludu.

DEN TRICÁTÝ

Nedele. Nastal den D. A aby to bylo naprosto dokonalé, má Ona dneska narozeniny.

To znamená, že se rozhodli uspořádat poněkud riskantnější podnik - a pozvali do baráku oba páry prarodičů najednou. Zkušenost již ukázala, že vedle takovéhle společenské události je vecírek u Čingischána docela civilizovaná záležitost, jenže poučí Oni se někdy...?

Normálně pocítají s tím, že se jim podaří prokletí tehle příšerných podniku aspon trochu odlehčit, když budou moct

predvést nějaký muj fungl nový kousek. Tak dneska jim Ona nabídla pohled na me, jak sedím na vysoké židlicce bez podnosu před sebou, takže mám svou misku s jídlem na stole stejně jako všichni ostatní. Naprosto úspěšný tenhle pokus tedy nebyl, protože jsem v jednom kuse buď sjížděl ze židle na podlahu, nebo padal na stul do jídla.

Z mého hlediska to ovšem mělo tu výhodu, že nová židle mi umožňovala kdykoliv slézt - a tu možnost mi ta moje stará vysoká židle neposkytovala (když ji vymýšleli, vzali si patrne za vzor oblíbené středověké mucidlo zvané kláda).

Obed se vlekl jako vždy, no a čím víc toho vypili, tím méně si všímali me. Když ponekud blábolive dospěli ke kávovému stadiu, už me nikdo nevidel, jak sjíždím ze židlicky a potácím se do obýváku.

Dlouhé přípravy se mi vyplatily. Akce byla rychlá a stoprocentne nicivá.

Jednou rukou jsem se vzeprel a druhou jsem vyplpl širokou brázdu sbírkou vystavených porcelánových kocek. Když přistály na zemi, vydaly nádherný tříštivý zvuk.

Meli jste videt všechny dospělé, jak se prihnali z jídelny.

Máma okamžite propukla v slzy a začala výt, že prý jsem Ji znicil to nejcennější, co měla.

Na to poznamenala Jeho matka, že kvůli nějakým pitomým sádrovým kockám snad není nutné delat takový povyk. A to se do toho hned vložila Její matka, a že prý to byly kocky porcelánové, ne sádrové, to je prosím velký rozdíl, a jestli to Jeho matka nepozná, je to jen další dukaz, že nikdo z Jeho rodiny, jeden jako druhý, nemají žádný vkus.

To tedy spolehlive zapálilo roznetku všech vecných rodinných hádek, takže vybuchly pekne všechny najednou.

Odpoledne skoncil tím, že oba prarodicevské oddíly odpochoďovaly ve spravedlivém rozhorcení a moji rodice se vztekly rafali po zbytek dne - a patrne ještě celou noc.

Musíte uznat, že když se rozhodnu pro efektní zásah, tak je to tedy efektní zásah.

Osmnáctý mesíc

DEN SEDMÝ

Dneska vecer Mu Ona začala zase vykládat o Skupinách rodicu s batolaty. Bylo jasné, že bude nutné nasadit diverzní taktiku, a tak jsem najel na velké hekání a funení a velmi uspokojivým způsobem jsem zaplnil celou plenku.

"Delá e-e-," konstatovala vzrušene, sotva jsem spustil. Pak se mi smrtelne vážne podívala do tváře a pronesla: "Deláš e-e. Deláš e-e."

Chvilku jsem myslel, že se me snad pokouší hypnotizovat, ale pak jsem si uvedomil, že to asi bude součást té velké kampane, která mi má pomoct, abych si spojil "telesný pocit a výsledek."

Aby mi to vtloukla do hlavy ještě pevneji, rekla: "Ty deláš e-e."

Nedala pokoj, ani když me nesla nahoru do koupelny a menila mi plenu. "Udelal jsi e-e, vid? Chytrej chlapecek. Ty jsi udelal e-e. Ty jsi udelal e-e."

Když jsem byl vymydlený a oblecený, vzala me do náruce a láskyplne se na me zahledela. "Už tomu rozumíš?" dotázala se. "Kdopak udelal e-e?"

Významne jsem se na Ni usmál a ukázal jsem na kocku.

DEN DEVÁTÝ

Dneska me Obluda vzala na návštěvu k jednomu miminu. Bylo menší než já - teda fakt úplne malinké - a s bídou jen tak tak lezlo. Jeho máma mi dala na hraní nějaké barvicky na nanášení rukou.

Potom si s Obludou odskocily do kuchyne na kafe.

Už jste nekdy videli malinké mimino celé vyvedené v rucních barvách?

DEN JEDENÁCTÝ

"Jen co uspím malého," pravila Ona Jemu, když me dneska vecer zvedla, že me pujde uložit.

Tenhle ten výraz - uspat - používají vždycky, když je cas jít spát, ale mne se vubec nezamlouvá. Slyšel jsem Je, jak ho používají ještě v jednom významu. Probírali, co by mohli udelat s kockou, jestli se bude dál podelávat v dome. Rozhodli se, že ji vezmou ke zverolékari a "dají ji uspat."

Mám dojem, že moje paranoické pocity týkající se tohoto výrazu jsou plne oprávnené - zvlášť jestli se to delá kvůli podelávání v dome.

No, tak ci onak, dneska me uložila, že me uspí, a já si najednou uvedomil, že uložit znamená vlastne zavřít. Moje postýlka je vlastne kriminál. Každý vecer me tam rodice strčí, vrkají pritom jak pomnutí, pak vytáhnou postranici a

pocítají s tím, že jsem bezpečně uvezený až do rána.

To můžu rvát a vrskat a rumplovat mřížemi, a někdy dokonce přijdou nahoru mě uklidnit, ale pokud jde o ne, jakmile mě tam strčí, jsem zabásnutý na celou noc. Až doted jsem si to dával líbit. Přijímal jsem to jako fěrový flastr a bruce! jsem. V životě jsem neokusil tu noční svobodu, co mi kyne za mřížemi mé postýlky.

No nic. Jde na mě spaní, dneska večer už s tím nic neudělám, ale v mém malinkém mozečku se začíná rodit nový únikový plán.

DEN DVANÁCTÝ

Pokud se jedná o to, jak odněkud uniknout, nejsem tak docela bez zkušeností. Ti šťastlivci z vás, kteří cetli Prevítem snadno a rychle, si jistě vzpomenou na líčení slavného útoku z ohrádky v Jedenáctém měsíci. Tehdy se mi podařilo proniknout mezi mřížemi. Postýlka je ovšem příliš solidní konstrukce, takže tahle možnost je vyloučená, kromě toho má taky základnu podstatně výš od podlahy než ohrádka, takže tento únik prede mne klade problémy zcela nové.

Na druhé straně se mi díky zvýšené pohyblivosti značně rozšířil akční rádius, takže jsem si jist, že nějak už se ven dostanu. Dneska večer jsem provedl první rekognoskaci.

Vzeprít se o mříže není problém. Jenže když to provedu, zjišťuju, že horní vodorovnou tyč mám tak zhruba ve výši prsou. Takže co dál? Je jasné, že se musím vytáhnout rukama, asi jako bych dělal shyby v telocvičně. Pak se budu pomalu predklánět, až dosáhnu bodu, kdy se těžištěm dostanu přes tyč, což mi umožní elegantním premetem seskocit na svobodu.

To je tedy teorie. S praxí to bude ponekud slabší, aspoň soude podle dnešního výsledku.

Potíž je, že prostě nemám sílu v rukou. To bylo pořád chození, svaly na nohou se mi tím posílily, ale trup není z hlediska síly k nicemu.

Ale to nic. Řím taky nevybudovali za den. Nedám se odradit.

DEN TRINÁCTÝ

Den jsem strávil posilováním trupu. Dělal jsem shyby na všem, co se mi naskytlo, a houpal jsem se za ruce, dokud mi síla stacila.

Když mě večer uložili do postýlky, zkusil jsem ještě nějaký ten shyb, ale už mě bolely ruce, a tak jsem se nakonec ze všeho rozbrecel.

Otevřely se dveře a vešla Ona, aby mě utešila, ale nebyla v tom ta spontánní soucitná vřelost, v jakou jsem doufal. "Však já vím, že to jen tak zkoušíš," říkala. "Klidně dokážeš usnout i bez tohoto povyku. To víš, za chvíli te prostě nechám, když budeš večer zlobit, a bude to. Já tady totiž nejsem k tomu, abych kolem tebe poskakovala od rána do večera, kdy si vzpomeneš."

A tohle prosím od osoby, která naprosto otrle opustila svého jediného potomka už před třemi měsíci, a ani jednou nezapochybovala - a to všechno pod ubohou záminkou návratu do práce.

Panebože, ta ženská nemá srdce.

DEN PATNÁCTÝ

Jestli já něco mám, tak je to výdrž. Bolest nebolest, celý den jsem pokračoval s posilováním trupu. A taky jsem se dockal odměny v podobě podstatně větší výšky, když jsem si dneska večer zkusil jeden shyb na horní prcice postýlky. Triumf mi pokazilo jedine to, že ruka nakonec povolila a já sletel a praštil jsem se o zadní mříže. Porádne to zabořelo, a to zase vyvolalo zcela oprávněný záchvat breku, jenže veškerý soucit, kterého se mi od Ní dostalo, bylo jen další obvinování, že zlobím, a výhrůžky, že mě fakt nechá "dusit ve vlastní štáve."

Tak jsem se hezky soustředil, abych naplnil plenu štávou opravdu rádne jedovou, a měl se aspoň v cem přes noc dusit.

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

Jsem trouba. Porád se tady snažím prekonat tu dlouhou stranu postýlky (tu, co se vytahuje a spouští), a až do dneška do večera si nevšimnu, že tu je ještě jedna možná úniková cesta.

Na té pevné straně postýlky, asi tak v polovicní výši mříží, je připevněn předmět s groteskním názvem "středisko aktivity".

Je to taková plastická tabule a na ní jsou přidělané různé rvave vybarvené císelnícky, zvonecky, cinkátecka, vypínacícky atd. Ten, co to vymyslel, si asi představoval, že takové mimino bude šťastně vysedávat v postýlce, spokojene si broukat a celé hodiny se neškodně bavit tím, že bude točit císelníckem, zvonit zvonečkem, cinkat cinkátečkem, cvakat vypínacíckem atd.

No... teda vyzkoušel jsem to, když jsem to dostal, to zase jo. Zatopil jsem císelníckem. Zazvonil jsem zvonečkem. Zacinikal jsem cinkátečkem. Cvakl jsem vypínacíckem. Zatakdáloval jsem atakdálem.

Ale, ruku na srdce, udeláte to jednou, a je to. Rychle jsem to celé odepsal jako naprostou zbytečnost.

Až dneska. Dneska jsem najednou pochopil, jaký to má účel. Jako schudek to muže posloužit! Když se chytím horejšku postýlky, zvednu nohu a opru ji o středisko aktivity, stací jen mírne zabrat, a už se vzepru až nahoru, odrazím se přes horejšek - a joj, svoboda!

První pokus dneska večer neskončil zrovna nejúspěšněji. Zrovna ve chvíli, kdy jsem měl jednu nohu na středisku aktivity a druhou máchal v prázdnu, jsem ztratil rovnováhu a sletel jsem rovnou na nos.

To pochopitelně vyvolalo náрек. A rozzlobený vstup mojí mámy. Bolestné nouzové přistání na mne bohužel nezanechalo žádnou viditelnou stopu, takže se mi zase jednou dostalo obvyklých výčitek, že "zlobím" a "otravuju". Nacpala me pod perinku silou, která mi připadala poněkud nadsazená. "A příště, když budeš večer brecet," sykla na rozloučenou, "tak te tady prostě nechám a brec si. Takže si to koukej pamatovat, jestli budeš zítra večer brecet, nikdo k tobe až do rána neprijde!"

Tvářil jsem se, že jsem splachovací. Mel jsem z toho výborný pocit. Protože jakkoli dnešní večerní pokus nebyl úspěšný, aspon jsem si dokázal, že jako princip to funguje. Zítra je taky den.

DEN DVACÁTÝCTVRTÝ

S posilováním jsem se dneska nezatežoval. Nová úniková cesta nevyžaduje takovou dávku hrubé síly jako ta predešlá. Ted pujde spíš o to, udržet rovnováhu a rádne to nacasovat.

K Oblude jsem se choval docela slušně, a dokonce ani máme jsem nedelal moc starostí, když prišla z práce. On byl nekde na služební cestě, jak me Ona upozornila, když me šla uložit na noc.

"Tak, a táta tady v noci nebude, takže brecet nemá smysl. To víš, on je mekkota, s ním mužeš mávat, ale se mnou ne. Když budeš dneska v noci brecet, tak budu vedet, že to jenom tak zlobíš, a nechám te až do rána. Jedine tak budeme moct skoncovat s tímhle zacarováním kruhem protispolecenského chování."

No nazdar. To si zas cetla v nejaké té knize o výchově malých dětí. Pokaždé to ihned poznám.

Tu druhou inovaci dnešního vecera mela asi taky z té knížky. Bylo to nocní světýlko. Taková malá, placatá jako svíčka, zastrcená v odpudivém svícnu ve tvaru muchomurky. Keramické. Tak tohle zařízení náramne obradne rozsvítla a postavila ho na stul kus od postýlky. Pak mi se škodolibým potešením dala pusu, rekla: "Tak dobrou noc, dobrou noc, a ráno na shledanou," a vyšla ze dveří... A ZAVRELA ZA SEBOU.

Vše mela naplánované. Cítil jsem se zrazen a dal jsem své zurivosti nad tou podlou zradou pruchod strašným vrískotem.

Naneštěstí nedošel muj rev nijakého ohlasu, a tak jsem za chvíli zavrel klapacku. Ona si zatím dole urcite blahoprála, jak nádherne to se mnou sfoukla.

Nocní světýlko osvetlovalo místnost zhruba stejne jako dřív pootevrené dveře, takže bylo jakž takž videt a já mohl zahájit akci a svůj plán uskutečnit.

Přitáhl jsem se o mříže a stoupl jsem si, položil jsem ruce na horní okraj cela postýlky a párkrát jsem si jen tak přípravně povyskocil. Pak jsem natáhl levou nohu, až se pevne vzeprla o horní hranu střediska aktivity.

Hezky klidne, abych manévru neuspěchal, jsem se zvedl nahoru. Volná noha chvíli nebezpečne komíhala ve vzduchu, ale pak se mi na základe plánu vypracovaného predešlé odpoledne podarilo přitáhnout ji k té druhé, takže jsem stanul na obou.

Pak už stacilo jen se odrazit. Predek mé pyžámkové kombinézy se pomalu sunul přes vršek postýlky. Ve chvíli jsem už ležel pupíkem na horním okraji cela v pekne rovnovážném stavu a málem jsem se na hrane kolíbal sem tam.

Mohutne jsem hmitnul obema nohama a zároveň jsem se pustil rukama. Vznosl jsem se. V tu chvíli jsem poznal, jaké to je "zakusit svobodu".

A vzápětí jsem poznal, jaké to je zakusit přistání z obrovské výše rovnou na kebuli. Bolelo to jak cert. Tentokrát jsem se rozjecel naprosto nefalšovane.

Ale ohlas veškerý žádný. Rval jsem, vriskal jsem, nasadil jsem kompletní repertoár besního vzteku. A nic. Trvala na svém, ani to s Ní nehlo.

Bolest polevila. Popolezl jsem po podlaze, až jsem našel hromádku rucníku. Stocil jsem se na nich. Vnoril jsem se oblicejem do mekoucké látky a cítil jsem, jak mi na cele naskakuje velice uspokojivá boule. Zdríml jsem.

Za chvíli jsem se probрал, protože jsem uslyšel na schodech Její kroky. Pred dvermi se zastavily.

Najednou jsem si řekl, že mým cílům by mnohem lépe vyhovelo, kdyby dovnitř nevešla. A tak jsem honem zacal zhluboka, pravidelne a pokojne oddychovat, a vzápětí jsem byl odmenen Jejím hlasem: "Hodne chlapecek. No vidíš, vždyt já jsem ti říkala, že se mnou mávat nebudeš."

Tak jsem zase usnul.

DEN DVACÁTÝPÁTÝ

Spal jsem znamenite a vzbudil jsem se dřív než Ona. Chvíli jsem ležel a vzpomínal, kde to jsem a jak jsem se tam dostal. Rána nebolela, i když jsem cítil, že boule na cele narostla do tvaru velikého vejčka.

Pak me najednou napadlo, jak by se muj plán dal ještě na záver krásne vylepšit. Presunul jsem se na druhou stranu místnosti a shodil jsem tu hnusnou muchomurku ze stolu. Uspokojive se rozmlátila a rozteklé nocní světýlko v pádu zhaslo.

Na pohodlné hnízdecko z rucníku jsem se nevrátil, a místo toho jsem se uložil na tvrdém, hezky uprostřed na podlaze.

Skrz zeď jsem slyšel, jak Jí budík zapnul rádio, a hned jsem začal brečet. Ale ne takovým tím plným, prsním revem právě probuzeného mimina, leč vycerpaným, ochablým nárkem detátka, které proplakalo celou noc.

Rychle prikrácela a hned: "Tak vidíš - byl jsi hodný chlapecek. Vždyť já jsem ti říkala, že to zlobení není k nicemu, a..."

Jak me uvidela, zmrzla Jí slova na rtech. Zvedl jsem k Ní jedno dojemné oko.

A už byla na zemi u me. "Proboha živého," kricela. "Jak dlouho už jsi tady takhle? A ta boule na cele! Ježíš ne! Já jsem nevedela, že umíš vylézt z postýlky. Ježíš, a to nocní světlo... Vždyť tys moh uhořet!"

Tedy nechci se vytahovat, ale řekl bych, že celá akce byla dokonalost sama.

A Ona byla tak znicená a měla tak špatné svědomí, že zavolala Oblude, aby nechodila, a sama zustala doma, že se o me bude starat. Behem dne jsem prozkoumával nové a nové hlubiny naprosto odporného chování, a Ona to všechno brala jak ten beránek.

Večer jsem spustil takový povyk, že me dokonce vzala k sobe do Jejich postele (On byl ještě pořád na té služební cestě), a když už jsem tam byl, dala mi napít od prsu. Mléčko už ale žádné nebylo, takže jsem jen chvíli zobal - nebo, když mám být naprosto přesný - žvýkal. No, ale ještě pár takových večerů, a myslím, že bych mléčko zase hezky rozproudil.

Dobře Jí tak, když si myslí, že to se mnou může jen tak snadno skoulet.

Jinak má ovšem tohle tažení velkou a trvalou výhodu teď už vím, že se dostanu ven z postýlky. A oni to vědí taky. Rekl bych, že mé rodičovstvo čekají teď poněkud nervózní casy.

Devatenáctý mesíc

DEN PÁTÝ

Obluda zorganizovala Skupinu rodicu a batolat. Dneska ráno k nám do domu přišly tři děti i s pomocnicemi v domácnosti.

Na to já jsem se tedy díval černě. Co si mají cizí děti co hrát s mými hrackami. A pak taky všechny velice rychle dospěly k závěru, že když je praštím, tak mi to okamžitě vrátí.

Navíc to nebyla žádná Skupina rodicu a batolat. Byla to Skupina pomocnic v domácnosti a batolat, parta ubohých deticek opuštěných vlastními rodiči, kteří si klidně odpochovali a užívají si někde v práci. Jo, a jestli pro me plánují nějaké kamarádšofty, tak to se budou muset snažit sehnat mi trochu lepší společnost než tuhle bandu. Randál to dělalo, smrdelo to a - no - nejdén umel praštit mnohem víc než já.

DEN DVANÁCTÝ

Dospěl jsem do obtížného životního stadia. Nebo lépe receno, dospěl jsem do ještě obtížnějšího životního stadia. Jde o to, že dotedka jsem spal trikrát denne - dlouho v noci, a pak ještě na doplnenou dopoledne a odpoledne.

Snažil jsem se tomuhle systému vzdorovat, protože je jasné, že když spím, má Ona nebo Obluda možnost nerušeně se venovat nějaké jiné činnosti. Jenže bohužel me pokaždé udolá docela obyčejná únava a já nakonec stejně zkapnu.

Jenže teď se věci začínají menit. Zřejmě už nepotřebuju tolik spát jako dřív.

Dneska jsem Oblude poprvé jemně naznačil, jaké nepříjemnosti ji čekají. Dopoledne jsem spal jako obvykle, ale když me uložila po obědě, prostě jsem nebyl ospalý. Opustila me s obvyklým: "Tak, teď si pekne odpocineš a necháš me pracovat, vid?" a já okamžitě začal vriskat.

Nereagovala, protože to dělám poměrně často, a pak, vzdor tem nejlepšímu úmyslu, po několika minutách stejně pomalu usnu. Jenže tentokrát jsem vydržel tropit randál tak dlouho, že musela přijít nahoru. Čtyřikrát petkrát se pokusila me uspat, ale nakonec to musela vzdát a vzít me s sebou dolu.

A pak jsem zjistil něco, z čeho jsem ji podezíral už dávno. Tyhle ty recicky o tom, že já si pekne odpocinu a nechám ji pracovat, byly pustá lež. Co že teda dělá, když já odpoledne spím - a co dělá každé odpoledne od chvíle, kdy u nás začala pracovat? Uvelebí se na pohovce a kouká na australské seriály.

Dneska odpoledne měla tu drzost, že se pokoušela ukecat me, abych se na ten, co zrovna dávali, díval s ní. Cha!

Poskytl jsem tomu několik minut, ale teda... Pul druhého roku úskocnosti me naučilo posoudit herecký výkon, a reknu vám, že herci v tehle dílkách jsou prachmizerní.

A tak jsem rval a vriskal a postaral jsem se, aby z toho vůbec nic nemela.

DEN TRINÁCTÝ

Dneska odpoledne jsem zase pro změnu odmítl spát. Tentokrát me Obluda sebrala okamžitě - bála se, že přijde o ten

svuj nepostradatelný seriál.

První pulku jsem prorval a provrískal, ale pak jsem se utišil. Herci nebyli o nic lepší, ale to, jak jsou ty historky sflikované, nepostrádá jistý nezapomenutelný puvab.

DEN CTRNÁCTÝ

Vzdor naprostému krachu minulého pokusu sezvala Obluda na dnešní dopoledne zase tu nevhodně pojmenovanou Skupinu rodicu a batolat.

Podarilo se mi jednu tu ropuchu vzít přes hlavu tím kladívkem, co se jím ty plastické tyčky ve rvavých barvách zatloukají do toho plastického stolečku ve rvavých barvách. Moc příjemně se na to dámy netvářily.

Dalšího zase zdrásala kocka, a to porádne. Tedy priznám, že jsem o naší kocce v minulosti nemluvil vždycky zrovna moc hezky, ale tentokrát jsem v ní poprvé poznal spríženou duši.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Dneska jsem ani dopoledne skoro oko nezamhouřil, a protože jsem u oběda byl ještě vzteklejší a agresivnější než obvykle, pokusila se mě Obluda uložit po něm.

Kopal jsem a vrískal a dělал jsem příšernou rotyku. Jak si vůbec mohla troufnout chtít mě připravit o ten drahocenný australský seriál!

DEN DVACÁTÝ

Dneska ráno jsem se vzbudil dříve než rodiče, a byla to nádhera. Lehkými letními záclonami proudilo dovnitř slunce a utvářelo mi na perince proměnlivé grošované vzorečky. Venku cvrlikalo ptactvo. Byl jsem odpocátý, teplíčko mi bylo a hezky jsem se provaloval.

Začal jsem bublat a vydával jsem mekce vrkavé zvuky. Pak jsem z nich začal utvářet retezce žvatlavých vet, ne že bych je sestavoval z opravdických slov, ale znelo to tak.

Ríkal jsem si, jaké je to senzacní být malé mimino, jak je mi teplíčko, jak mě mají rádi a jak mě ochraňují před nebezpečím. A taky jsem si říkal, jak je to příjemné nebýt dospělý - pekne si vyspávat, dokud se nevzbudím sám od sebe, nemuset si lámat hlavu penězi a prací a starat se, kde vzít na oběd. A cítil jsem vřelý a láskyplný soucit se svými rodiči.

Pak jsem si ale vzpomněl, kdo sakra vlastně jsem, a rozervál jsem se na plné pecky. Nechat Je klidně spát, to teda určitě! Vzbudit Je dříve, než Jim budík zapne rádio, to je pro mě prosím otázka cti.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Sobota. Tohleto navykání na záchod Jí fakt leží v hlavě. Nevím proč, ale najednou Jí to dělá ještě větší starost než dříve. Asi zrovna obdržela nejnovější bulletin o pokrocích toho einsteinete. No jo ten vopravu už určitě vystudoval jadernou fyziku a vylezl bez kyslíkové masky na Everest. A moje máma má zatím na krku prevíta, kterého se Jí ještě nepodarilo navyknout na nocník!

Možná bych se nad Ní měl slitovat. Přešle, až budu chtít na stoličku - nebo spíš "udelat e-e" -, měl bych si možná prostě říct o nocník a použít ho k příslušnému účelu.

Na druhé straně je fakt, že je to ohromná sranda, když mě Ona honí po baráku, nocník v ruce, jen tak pro všechny případy. Proč bych měl kazit takové vyvrcholení našich společných nejprínosnějších chvil?

DEN DVACÁTÝ OSMÝ

Dneska večer jsem kecnul z výšky na zadek. Napadlo mě, že další pokrok na poli lingvistickém by Jí třeba mohl na chvíli odvést myšlenky od toho navykání na hrneček, a tak jsem Jí vyrušil novým slovem. "Zadecet," děl jsem, a pak, kdyby Jí to náhodou bylo nedošlo, jsem to zopakoval: "Zadecet."

A hádejte, co udelala Ona...? Jiste, přihnala se s hrneckem. Ne, teda vážně. Kdybych býval myslel hrneček, tak jsem řekl hlneček, ne?

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Nekdy mívám tak trochu provinilý pocit, že si z Ní takhle dělám šprtouchlata, ale uznejte, neríká si o to snad? To máte jako sebrat miminu cukrle. (No, teda sebrat cukrle nějakému jinému miminu. Moc rád bych viděl toho, kdo by se pokusil vzít cukrle mně!)

Dneska mi zase poskytla dobrý příklad, jak se nechá vodit za nos. Porád měle o tom navykání na hrneček, na nocník a

na záchod, tak jsem se po večeri rozhodl, že Jí udelám radost. "Hlnecet!" pronesl jsem naléhavě. "Hlnecet!" "No ty jsi ale hodný chlapecek," vrkala. "Ty si říkáš o nocníček, vid?" Panebože, to byl zase objev. No jiste. "Jako včera, vid?" Ach jo, už zase! Tak ci onak, má žádost Jí připadala jako naplnění Jejích nejdřívejších snu. Odfrčela pro nocník, honem ze mě strhla všechno od pasu dolu a významně se na mě zahleděla. Ukázala na nocník a povídá: "Ták - a víš, na co to je, vid?" "Jo," kýval jsem. "Jo, jo." Povzbudivě se usmála. "Tak s ním pekne udelej, co s ním máš udelat. No, honem." Znovu jsem prikývl. A Ona celá u vytržení kývla na mě. Vzal jsem nocník a posadil jsem si ho na hlavu.

DEN TRICÁTÝ PRVNÍ

Sobota. Dneska jsem s konečnou platností přestal klást odpor. Jednak mi už fakt lezlo krkem muset pořád vzdorovat, jednak mi přišlo líto Jí, že pořád chodí po svete s tak dojemně úzkostlivým výrazem na tváři. Zkrátka a dobře, po obědě jsem zase jednou zvolal: "Hlnecet! Hlnecet!" Tentokrát ho měla po ruce a ve zlomku vteriny jsem byl do pasu nahý - tedy od podlahy nahoru, rozumí se - a už jsem se rozkracoval nad nocníkem. "Tak, a teď si pekne sedneš a udeleš e-e, vid," mámila rozverne. Vzdechl jsem a přidrepl jsem na tu studenou umelou hmotu zadkem. "Ták, a teď pro maminku udelej pekne velké e-e. Velké e-e pro maminku. No tak, delej hezky..." Toužebný výraz na Její tváři byl prostě žalostný, a tak jsem zatlačil, párkrát jsem heknul a - mlask, mlask - pustil jsem do nocníku dve dokonalá hovínka. Pane na nebi! Rekli byste si, že Jí nejmín pet let drželi jako rukojmí a teď Jí pustili, a ještě navíc ten den vyhrála v bingu. Skromně jsem vstal, Ona popadla nocník a cucela do něj, jako by to byly korunovací klenoty. "No ty jsi ale šikovný chlapecek! Podívej se, co jsi pro maminku udelal! Takový šikovný a dospělý kluk! Já ti dekuju, říká maminka. Ohromně a mockrát ti dekuju." Vzala nocník do obou rukou, jako by ho nesla na podušce s trapci, a vedla mě nahoru na záchod. "Tak, a jestlipak víš, co teď udeláme," uchichtávala se. "Utreme ti zadeček, ale nejdřív udeláme tohle." A najednou nocník obrátila dnem vzhůru, vyhodila moje vzácná hovínka do záchodu a spláchla je. Pch. To bylo naposledy, co ode mě viděla nějaký dáreček.

Dvacátý měsíc

DEN DRUHÝ

Dneska se naskytl výborný příklad možného konfliktu mezi Ní a Obludou. Šlo zase, jak jinak, o obávané navykání na nocník (hrnec, záchod, drezuru, jak chcete), a byl to spíš důkaz toho, že v zásadním projektu tak nesmírné závažnosti nemůže být ani rec o nějaké delbě práce, externí spolupráci a podobných nesmyslech. Rozjela to moje matka, a ta by to taky měla pekne dovést do konce. Já jsem se teď dostal do stadia, kdy - podle Jejího přesvědčení - už si dokážu spojit "telesné pocity a výsledek". Už poznám, kdy budu delat cí nebo e-e, a když mám tu správnou náladu, umím si klidně říct o hrnec a zvacas ho použít, aby nedošlo k "nehodě". Důležitý bod je ovšem "když mám tu správnou náladu". Dneska je pondělí a Ona, ještě stále rozpálená tím, co považuje za Svuj víkendový záchodový úspěch, hned zacerstva vyložila Obludě co a jak. "Malý už si teď rekne o nocníček, když bude potřebovat," oznámila jí se stoprocentní sebejistotou. "Ale musíte sebou hodit. Takže nezapomente, prosím vás, dávat pozor, až začne volat hlnecet, buďte tak hodná." Takže zaznívalo po dome celý den neustálé volání "hlnecet"? No, co byste rekli? A když se Ona vrátila z práce, zaznelo domem třeba jedinkrát zvolání "hlnecet"? Kdepak. Zabralo to. Do mysli se Jí vkradl malý strípek provinilosti. "Poslyš," slyšel jsem Jí, jak říká Jemu, "delá mi starosti naše pomocnice v domácnosti. Mám takový dojem, že možná v některých směrech zpochybňuje vývoj našeho malého."

DEN TŘETÍ

Když tady dneska byla Obluda, zarval jsem z plných sil "hlnečet!" pokaždé, když se mi chtělo. A pokaždé přiletěla. Ani k jediné nehodě nedošlo.

Byl to den dokonalého navykání na nocník, jak Obluda pyšně hlásila, když přišla Ona domu.

Ale zaznelo večer domem třeba jedinkrát zvolání "hlnečet"? Nenechte se vysmát.

"Poslyš," slyšel jsem Ji říkat Jemu, "delá mi starosti ta naše pomocnice v domácnosti. Já ti myslím, že občas příšerně lže."

Jen houšt, a větší kapky! Joj, tohle se mi líbí!

DEN ČTVRTÝ

Další nehod prostý den - zato večer totální podělanost a pocuranost.

Obluda opět hlásila plný úspěch. Matčiny pochybnosti, že ženská mluví pravdu, značně posíleny.

DEN PÁTÝ

Dnes změna taktiky. Dokud tady byla Obluda, nerekla jsem si o nocník ani jednou, zato jsem vyrobil tři pleny, každou jako bych s ní byl aspoň měsíc v zákopech.

Obluda ohlásila zvrát a odpochoďovala, a já okamžitě najel na úplnou příkladnost, dvakrát jsem zvonivým hláskem požádal o hlnečet a ztelesnoval jsem dokonale nocníkové a záchodové nacvicené detátko.

Ted už je přesvědčená, že Obluda lže.

DEN ŠESTÝ

Když dorazila Obluda, povedla jí Ona, jak dokonale jsem se choval večera večer. Jakmile odešla do práce a zastali jsme spolu sami, poklesl jsem opět na pocuranost a podělanost stáří tak zhruba jednoho měsíce.

Obluda už je teď přesvědčená, že lže Ona.

Tuhleto hru mužů hrát prakticky neomezeně dlouho. A nemusí se týkat jen navykání na nocník a záchod. Možností je nekonečné množství. No neřeknete, není život sranda?

DEN ČTRNÁCTÝ

Býval bych Ji hned mohl říct - taky jsem dělal, co jsem mohl, abych Ji to tehdy povedl - že ten pitomý nápad vrátit se do zaměstnání Ji spíše ublíží než prospěje - jenže byla Ona ochotná poslouchat?

Jediný výsledek je, že má na všechno méně času než dřív a že z ničeho nemá žádný užitek, protože Ji od rána do noci tíží nesmírné břemeno výtce svědomí.

A přispívám já svým dílem, abych Ji to břemeno nějak ulehčil? Předpokládám, že asi nejspíš žertujete.

Podívejme se, proč se vlastně do té práce vrátila. Když to s Ním probírala, dospěli k několika důvodům, a ty by bylo možno shrnout asi takhle:

1. Vydelat nějaké peníze.
2. Povzbudit Ji, aby duševně nezakrnela a jen tak nevegetovala doma.
3. Pomoci nám (to jest Ji a mě), abychom se od sebe pomalu začali odpoutávat, k tomu totiž mezi rodiči a dětmi časem přirozeně stejně dojde.
4. Mít k ruce pomocnici v domácnosti, aby Ji zbavila aspoň části driny spojené s výchovou dítěte. (Driny? Se mnou?)
5. Vrátit Ji její vlastní identitu, dát Ji pocit, že je něco víc než jen moje máma. (Tak za tohle dávám vinu těm psychoprůručím, co si v nich čte.)

No, a ve skutečnosti to vypadá takhle:

1. Skoro všechny peníze, co vydělá, padnou na Obludu, na různé dárečky pro mě, aby si vykompenzovala špatné svědomí z toho, že mě opustila, a na prodlouženou dovolenou, protože je úplně oddělaná, když musí celý den být v práci, a pak se ještě starat o domácnost.
2. Únavou je touhle dobou tak zbitá, že pomalu žádnou duši vůbec nemá, a dala by si useknout pravou ruku, jen aby mohla deset minut nerušeně jen tak vegetovat doma.
3. To vím taky, že se od sebe rodiče a děti začnou odpoutávat, jenže kdy k tomu dojde, o tom tady, když ráčíte dovolit, budu rozhodovat JÁ.
4. V praxi to ovšem naprosto nefunguje. Obluda se pul dne rozvaluje na pohovce, cucí na bednu a cpe se jak nezavřená. (Ted už vím, proč má figuru jak cisternová loď.) A skutečnost, že jsou na mě dvě, mě, jak víte, usnadňuje štvát jednu proti druhé (VIZ ZÁZNAMY O NAVYKÁNÍ NA NOCÍK ZA TENTO MĚSÍC.)
5. Žádnou vlastní identitu nemá. Je jen moje máma, a basta.

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

Sobota. Dneska prima nový fór. Jelikož už jsem teď dostatečně pohyblivý a dokážu ujit hezký kus sám, nepripoutává už mě Ona pořád do golfáčku. Když chci jít, prostě si vylezu, a když mě to přestane bavit, zase nasednu. Na tuhle mou novou dovednost je Ona náramně pyšná, prý to dokazuje, že začínám být čím dál nezávislejší.

Dneska šla na velký nákup a vzala mě s sebou. On byl někde pryč a auto nebylo k dispozici. Skoro celou cestu tam jsem ušel pešky, a na zpáteční cestě jsem se usadil v golfáčku.

Ona si povесila tašky s nákupem na držadla a začala mě tlacit domu. Ze mě už je docela slušná těžká váha, teď ještě k tomu ten nákup, takže se pekne nadřela.

Zastavila u lavicky, že si trochu oddychne. A to byla moje chvíle. Vylezl jsem z kocárku, a ten udelal přesně to, co jsem čekal. Beze mě jako protiváhy se překotil dozadu a veškerý Její nákup krachnul o zem.

Tak tohle si nabeton zkusím zas.

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

Dospel jsem k závěru, že poslední dobou jsem nějak moc poslušný s jídlem. Takže dneska jsem odmítl jíst cokoli jiného než smažené bramburky a plátky mandarinky. Když to Obluda ohlásila mámě, uvidel jsem na Její tváři vysoce uspokojivou úzkost.

Je to ohromné. Jakmile se mním změním jídelní návyky, okamžitě Ji to rozhodí.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

V poledne jsem vytrval, nic než bramburky a mandarinky. Když se vrátila z práce, trávila máma hodiny tím, že mi dělala různé laskominkové krmíčky. Ani jsem se jich nedotkl. Nakonec podlehla a dala mi bramburky a mandarinku.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Držím se svého nového stravovacího repertoáru. Ona z toho šílí. Začínám si říkat, jestli jsem si neměl radši vybrat cokoládový pudink a banány. Bramburky a mandarinky mi začínají trochu lízt krkem.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Velikánský úspěch. Mé stravovací výstrelky Ji tak udolaly, že dneska nešla do práce, a místo toho mě vzala k doktorovi.

Dramaticky ohlásila, že už tři dny nejím nic než smažené bramburky a mandarinky.

Čekal jsem se zatajeným dechem. Jakou léčbu asi pan doktor navrhne? Určite z toho koukají aspon laboratorní testy, ne? Aspon noc v nemocnici na pozorování?

Ale kdepak. Pan doktor jen utrousil: "No, tak to asi zrovna nemá na nic jiného chut. A teď mě laskave omluvte, já tady totiž mám nemocné."

To je hruza, jak jsou ti doktori dneska k lidem lhostejní.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Prinutil jsem se jíst dneska jen bramburky a mandarinky, ale jak na to koukám, asi toho nechám. No reknete, když si jeden začne takhle výstředně vybírat, a ono to nikomu nedělá starosti, tak jakou to má cenu, no ne? A kromě toho mám teď strašnou chut na rybí prsty a švestková povídla.

DEN DVACÁTÝ OSMÝ

Ne, teda vážně. Ona je tak dokonalá obet reklamy! Staci Ji jednou zblejsknout nějaký výrobek v bedně a okamžitě to chce koupit.

Dneska večer vysílali takovou reklamu, a ta Ji úplně rozpálila, protože to mělo něco společného s tím posvátným

navykáním na nocník (záchod atd.). Bývala by okamžite vyletela to koupit, jenže už bylo pozdě.

Speciál trenýrky, prosím. Neco na pul cesty mezi plenou a spodáráma. Fígl je v tom, že mimino si může připadat ohromně dospělé, protože tenhle speciál se může normálně stahovat a zase natahovat. Joj!

Nákupní psychologii rodiču má ta firma, co tohle vyrábí, prokoumanou dokonale, ale co hejbe takovým miminem, o tom teda nemá ani páru.

A) Docela upřímně: dítě mého věku zrovna dvakrát nevzrušuje taková vymoženost, jako jsou spodáry, a

B) Každé uvedomělé mimino zaručene využije speciálních stahovacích a vytahovacích trenek tak, že je zaručene bude mít stažené, když dojde k "nehodě", a ještě před tím se ujistí, že sedí na nejlepším potahu v celém baráku.

DEN DVACÁTÝDEVÁTÝ

Tak, a teď hádejte, co! Dneska vybehla a koupila nekolikery speciální trenýrky.

Takže když mi potom menila plenu, musel jsem to vyslechnout všechno: "Tak vidíš, už jsi tak veliký kluk, že už nebudeš mít plenu. Podívej -" a zvedla v rukou jedny speciál trenýrky "- budeš mít dospělé spodky, jako má maminka a tatínek."

To si opravdu myslí, že si spletu dospělé slipy s papírovou prošívanou dekou?

Tak ci onak, postavila si mě před sebe a speciál trenýrky mi natáhla. A když mi je natáhla, zase je stáhla. A pak nahoru.

Dolu. "Nahoru, dolu, nahoru, dolu, nahoru, dolu - vidíš, jak je to lehké - stejně, jako to dělají dospělí."

Konečně Ji tohle jojo přestalo bavit, poplácala mě po zadku a rekla: "Ták. A příště, až budeš chtít udelat cí nebo e-e, tak si jen stáhneš trenýrecky a najdeš si hrníček... vid?"

No, tak polovinu toho, co chtěla, jsem vykonal. Když se mi pak chtělo udelat cí nebo e-e, speciál trenky jsem si stáhl.

Ale nocník jsem si nenašel. Našel jsem si takové to šikovné, teplé místočko u ústředního topení za pohovkou.

A aby se to nepletlo, udelal jsem tam e-e.

Dvacátý první měsíc

DEN PRVNÍ

Dneska jsem dostal novou hracku. Červený plastický telefon s ocíslovanými tlačítky. "No, podívej," předla Ona.

"Teď můžeš pěkně zatelefonovat všem svým kamarádům jako to dělá maminka a tatínek."

Za co mě má? Snad vidím, že od toho nejdou žádné dráty, ne? A když zvednu sluchátko, tak není slyšet oznamovací tón.

Vecer jsem zaslechl, jak s Ním o tom mém telefonku Ona mluví. A zase použila to katastrofální slovo - výchovný. A to si myslí, že se po tomhle té červené hruzy dotknu. Tudle.

DEN DRUHÝ

"Tak jak, telefonoval jsi kamarádům, co," zeptala se večer. To bys měl."

No prosím. Když si to přeje, má to mít.

DEN TŘETÍ

Brzy poté, co Ona ráno odešla do práce, zrovna když Obluda cpala do pracký mou denní dávku pul tuny usviněného šatstva, učinil jsem rozhodnutí, že splním Její přání a zatelefonuju nějakému kamarádovi.

Ovšem že ne tím červeným krámem. Kdepak, vzal jsem si na to ten Jejich. Měl jsem od Nich bohatě odkoukané, jak se to dělá. Stací zvednout sluchátko a chvíli mackat tlačítka.

Chtelo to dost dlouho zkoušet, než se mi neco ozvalo. Většinou se mi na konci tech mých císelných rad ozval jen takový kvilivý zvuk.

A nakonec jsem se prece jenom trefil. Na druhém konci mi nějaký hlas odpověděl. Myslím, že mluvil anglicky. Zkusil jsem s ním navázat hovor za pomoci mého slovního repertoáru, ale hlas nereagoval. Brzy mě to otrávil, protože mi připadalo, že ten hlas pořád opakuje jednu a tutéž vetu. Tak jsem nechal sluchátko vyvešené a šel jsem si vyzkoušet nové válečné barvy na kocce.

Když se máma vrátila z práce, hned za Obludou, a jestli prý nemáme neco s telefonem. Že z kanceláře nekolikrát volala domu a bylo pořád obsazeno.

Pak si všimla, že je vyvešené sluchátko, zvedla ho a chvíli poslouchala. Teda, ta vám ale spustila povyk! Kricela a

vzlykala a jecela na Obludu, že me už nikdy nesmí pustit k telefonu. A pak, když prišiel domu On, zacalo to všetno nanovo, porád mlela neco o tom, že letos nebudou moct jet na dovolenou, pretože na to nebudou mít. A pro me prosím za takový úspech ani slovo chvály. A pritom bych rek, že na díte v mém věku je snad docela slušný výkon dovolat se na hlášení presného casu do Austrálie.

DEN OSMÝ

Dneska ráno jsem si udelal seznam všech slov, co už dovedu říct. Zacal jsem loni o Vánocích ponekud neobvyklým prvním slovem - "kujecnit". Inspirovalo me k tomu kulečnickové tágo, které On dostal darem, ale nenechali me to doríct a mysleli, že je to moje speciální podoba slova "dekuju". No, podekovat už ted taky umím. Ale pozor, moc casto to nedelám. Pak bychom tu meli "Ne!", to jsem pridál velice brzy, a nedlouho potom prišlo "Ešte!" Taky dovedu udelat "Máma", a když me popadne obzvláštní velkomyslnost, jsem s to udelat ještě i "Táta". Obludu zatím tak docela nezvládnú, ještě porád je to jen "Bjuda". Taky dovedu "Jo", i když to "j" mi obcas nejak nevyjde. No, ale to zase tak moc nevadí, protože to moc casto neporebuju. Zjistil jsem totiž, že "Ne" vyhovuje ve většine případu daleko líp. Taky dovedu "hlnečet". No a pak by tu bylo "ci", "ezký", "kocieta", "já", "pa" a "otklivý". Tak to máme dohromady kolik...? Nejakých patnáct. Na jedenadvacet mesícu asi tak prumer, bych rek.

DEN TRINÁCTÝ

A ne že bych umel jen jednotlivá slova. Když mám tu správnou náladu, dovedu je už kombinovat do miniveticek: "Ci mámu!" "Ešte hlnečet," tak zhruba na ten způsob. Ješte jsem nezkusil pospojovat to všetno do jedné maxivety. Jak by vlastne vypadala? No, moment... Jo, asi neco takovéhohle: "Jo, máma, kujecnit táta, ne ešte otklivý hlnečet, já ci ezký hlnečet, dekuju, pa, kocieta." Hm... Asi si budu muset ještě nejakou chvíli počkat, než se naskytne ta správná konverzační příležitost.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Naprosto me pohltila detská televize. Zpocátku jsem si říkal, že jsou to absolutní voloviny. To tedy jsou porád, jenže ted už jsem na ty voloviny zahákováný. Když nekdy náhodou nedostanu svou pravidelnou dávku, je pak zbytek dne pravé peklo. Matka v jednom kuse vykládá svým přátelům, že mám televizi striktně "na přídel" a že Ona peclive vybírá, na co se smím koukat. Tak to je prosím absolutní kec. Je Ji takhle volné kolem krku, co zrovna v bedne běží, jen když Ji to poskytné pulhodinku klidu a pokoje. Jestli má clovek z televize v hlavě hnúj, tak za ten kompost, co z toho roste, mužou rodice.

DEN SEDMNÁCTÝ

Umím už televizi sám zapnout i vypnout a taky skákat z kanálu na kanál, ale takříkajíc neregulovane. To znamená, že to dokážu prepnout, ale nemám zrovna moc vliv na to, co mi tam naskocí. S dálkovým ovládáním mi to taky ohromne jde. S dálkovkou mám celkem tri oblíbené kousky. Jeden je vyndat z ní baterie a strcit je na nejaké bezpečné místo, jako treba do pracky. Prosté, ale účinné. Lezou z toho po zdi. Druhý kousek je dálkovku schovat. To pak oba šlí. Mám už vyzkoušenou spoustu schovávacek. Treba pod tou rozdrbanou starou dekou v košíku pro kocku, to nebylo špatné, ale nejradši mám prece jenom písecek. (Jo, mimochodem - a tohle je důležitá vec - když dálkovku nekam schováváte, vyberte si pokud možno neco hodne špinavého, takže když ji rodice konecne najdou, bude umatlaná od nejakého svinstva. A když ji berete do rukou, nezapomente pritom dumlat nebo jíst neco lepkavého!) No, a ten třetí prima kousek s dálkovkou je prepínat kanály v klíčových chvílích, když se On kouká na nejaký sportovní prenos. To byste žasli, jakou zbesilost vyvolá dobre nacasované prepnutí, když se míček po dlouhém úderu blíží k jamce nebo když útočník dostane přihrávku na velkém vápně a má pred sebou jen brankáře.

DEN DEVATENÁCTÝ

Nedele. Ted už umím úplne sám vylézt z postýlky, sejít dolu a pustit si televizi. Pripadá mi, že Jim nejak podezrele moc záleží na tom, abych právě takhle zahájil každou nedeli, a pritom je zajímavé, že když svou nezávislost projevim nejakým jiným způsobem, většinou to nevítají s nadšením. Chvíli mi trvalo, než jsem prišel na to proc, ale dneska ráno se mi rozsvítilo jako oslepujícím bleskem.

Chtejí mě mít v nedeli ráno uklizeného z cesty, aby si mohli prispat. Povaleci líní! Jo, prispat - ještě něco horšího. Chtejí si po ránu užívat sexu. Hnus!
Jakmile jsem si to uvedomil, odkradl jsem se nahoru a tichounce jsem se vplížil k nim do ložnice. To jste měli videt, jak od sebe odleteli, když mě uvideli...

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

Ode dneška mám další nové slovo. Když se odpoledne Ona vrátila z práce, vzala do ruky můj plastický hrnec s cucátkem, že mi dá napít. "Tak copak budeš chtít," zavrkala. "Milcu, nebo cajíček?"
Odpověděl jsem: "Milcu." Fakt nevím, proč se rozesmála.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Večer přišel On z práce, a sotva vkročil, nalil si jako vždycky porádného vizoura. Roztomile jsem se natáhl po Jeho sklenici. "Já! Já!" naléhal jsem, protože vím, jak je tyhle drobné dojemné, byt i hádankovité výstupy baví.
"No ne, hele, malej by si dal taky whisky," pochechtával se. (Teda já fakt nevím, proč je tak snadné Je rozesmát.) Ona se rozhodla, že na tu hru přistoupí, a vzala z police další skleničku na whisky. "Tak já ti naleju whisky," oznámila vážným hlasem.
Přišla se skleničkou limonády v ruce a podávala mi ji. Natáhl jsem ruku, že si ji vezmu, ale Ona ji nepustila. Nehodlala riskovat a dát opravdickou sklenici do rukou nekomu zvyklému jen na plastický hrnec s cucátkem.
Podíval jsem se na Nej. Porádne si přihnul ze skleničky a samým blahem mlaskl.
Tak jsem na tu hru taky přistoupil. Porádne jsem si přihnul z hrníčku a samým blahem jsem mlaskl.
Váleli se smíchy. Vetší srandu zřejmě za ten Jejich ubohý, humoru prostý život ještě nezažili.
"A co to piješ? No," zeptala se Ona.
Dospel jsem k závěru, že srandicek už bylo dost, a nejsušším hlasem jsem pronesl: "Milcu."
A to bylo podle nich snad ještě srandovnější.
Buh ví, čím se bavili, než jsem se objevil já.

DEN DVACÁTÝ OSMÝ

Obluda mi dneska dávala pít. Ukázala na limonádu a na caj, a co prý chci.
"Milcu," odpověděl jsem rozhodne.
Válela se smíchy, přesně jako Oni. Co je na té milce tak k popukání, to by mě teda zajímalo.
"Ale ne," vzdychla konečně. "Správne se říká limca. Je ti to jasné?"
"Limca," opakoval jsem po ní. "Správne."
Když se vrátila máma z práce, vrhl jsem na Ni krajně mrazivý pohled. Obluda Jí povedla o našem rozhovoru. "Ale nebojte se, teď už to malej říká správne," ujistila Ji.
"Ne, opravdu?" V hlase Jí zaznělo něco jako zklamání. "Mně se docela líbilo, když říkal milca."
Jestli ze mě vyrostle negramotný blb, nebude aspon pochyb, kdo za to muže.

Dvacátý druhý měsíc

DEN ČTVRTÝ

Vzbudil jsem se kolem šesté. Hezky jsem si ležel a neodolatelne jsem si bublal a prozpevoval, a přitom jsem si probíral, kam bych se tak mohl vydat na výlet.
Teď, když už nejsem uzamčený v postýlce, muže se vydat, kam chci. Takže kam bych si měl namířit dnes? Dolu do kuchyně, otevřít lednici a rozlít na podlahu jogurt? Nebo do obývacího a cpát coko oplatky do prehrávace cedéček?
Místo toho jsem se rozhodl, že se vydám k Ním do ložnice. Oba tvrdě spali - a na společné perine mezi nimi se rozvalovala kocka. Ha! To je vždycky povyk, když chci k nim do postele vlézt já, a ta bestie prašivá s Nimi smí být celou noc!
Takže kocku jsem vyprovodil natrénovaným a velice bolestivým grifem - zakroutil jsem jí ocasem. Když jsem lezl k rodicum do postele, slyšel jsem prásknout příklop kocicího otvoru. Pekne jsem se zavrtil mezi Ne. Bylo tam mekoučko a teploučko.

DEN PÁTÝ

Vzbudil jsem se ve tři ráno. Už už jsem chtel zacít rvát, aby me přišli utišit a zachránit, ale pak jsem si uvedomil, že už to nemám zapotřebí. Vylezl jsem z postýlky a vlezl jsem k Nim. Mohl by se z toho stát dobrý zvyk.

DEN ŠESTÝ

Moje nove nabytá nezávislost Jim přišerne leze krkem, protože Je krajne potešitelným způsobem připravuje o spánek. Je pozoruhodné, jak velký prostor dokáže v posteli zaujmout batole vybavené patricným odhodláním. Mé experimenty v této oblasti mi umožnily vypracovat skromný statistický přehled; poznamenávám, že perina v této tabulce znamená francouzskou pokrývku, společnou pro oba spáče.

Podíl zabrané plochy postele ve vztahu k ploše tela

Podíl zabrané periny

NORMÁLNÍ DOSPELÝ

17 %

50 %

KOCKA

56 %

37 %

PREVÍT

184 %

100 %

DEN SEDMÝ

"Nemá smysl vzdorovat," rekla Mu dnes ráno Ona. (Vždycky me zahřeje u srdce, když spustí na tuhle notu.) "Malej už holt z postýlky vyrost. Myslím, že je na case dát mu normální postel. Bude se mu líbit, když bude mít postel jako dospelý. A prestane ráno lézt do postele nám." No, měla pravdu - na padesát procent.

DEN JEDENÁCTÝ

Dneska dopoledne me napadlo, že už jsem nejak dlouho nebyl nemocný, tak jsem se na to soustredil, a výsledkem byla docela slušná vyrážka od hlavy k pasu.

Rozhodne byla natolik nápadná, že Ji to vecer prinutilo rozložit po podlaze veškeré přírucky o péci o dítě, co doma má, a porovnávat mou vyrážku s vyobrazeními v knihách.

Dospela k závěru, že na zardenky je to málo flekaté a na plané neštovice ne dost podebrané. Takže ted Ji to teprv zacalo porádne delat hlavu. Myslí si, že bych mohl mít nejakou nemoc, kterou lékarská veda dosud nepoznala.

DEN DVANÁCTÝ

K mému velkému zklamání jsem se dneska ráno vzbudil a záhadná vyrážka byla pryč.

Tak jsem se rozhodl, že si místo toho porídím rýmu. Tedy ne že bych byl ještě nikdy žádnou nemel - pár drobných, popotahovacích rýmíček bylo - ale porádnou a bytelnou ne.

Jsem rád, že jsem si to schoval až na dobu, kdy jsem porádne pohyblivý. Na ležící mimino se rodic vrhne a utre mu nos jako nic, ale když už dítě muže šmejdit po baráku a hledat další a další místa, kam ty smrky umístit, je to mnohem těžší.

Rozbalil jsem to ve dne, když tady byla Obluda. Zpocátku nic, jen mi tak trochu teklo z nosu a kapalo mi to rovnou do pusy, tu jsem mel pootevrenou, aby se mi smrkance a sliny pekne promísily a pak mi po brade stékaly na oblecení.

Obluda to ovšem bohužel s nicivou rychlostí zblejskla a honem mi kolem krku uvázala bryndák z rucníku, čímž me notne otráвила.

"Popotahuje," ohlásila, když máma přišla z práce. "Trochu mu od rána tece z nosu."

"Ale nic vážného?" vyhrkla Ona úzkostlive jako vždy, když jde o mé zdraví. "Ta vyrážka už se neobjevila?"

"Ne, je to jen rýma," pravila Obluda a oblékala si nový kabát s kožešinovým límcem, že vyrazí k domovu.

A to byla ta pravá chvíle pro spontánní výbuch mé roztomilosti. Vzhledem k mému vztahu k Oblude ji dost překvapilo, když jsem se na ni vrhl a zacal ji mohutne mlaskave a vlhce pusinkovat po obliceji a po krku. Musím říct, že jsem ty smrkance do kožešinového límce zapracoval velice uspokojive.

Když se jí konečně podařilo uniknout, soustředil jsem ohnisko pozornosti na matku. Měla na sobě nový černý kostým, a s nemalou pýchou musím konstatovat, že když jsem s ním skoncoval, vypadal jak šnečí závodní okruh formule jedna. Byla rozpolcená. Vztek nad novým kostýmem se mísil se soucitem, že jsem tak nemocný, a s vdecností, že to nesu tak hrdinne. Tak v sobě tu zurivost potlačila a šla mi udelat večeri.

Mel jsem sekanou, bramborovou kaši a hrášek a jako mouchu jablečné pyré s jogurtem. Oba tyto chody mají tu ohromnou výhodu, že když se porádne promíchají, nejsou na pohled k rozeznání od smrkancu.

Takže všechno, co mi kapalo a teklo z nosu, a všechno, co mi kapalo a teklo z pusy, vytvářelo nádherný sajrajt, který se mi podařilo rozpatlat všude po oblečení, po židlicce i po mámě, sotva se ke mně přiblížila na dosah.

Tak mě pak honem vykoupala a přitom jsem docela důkladně zahlenil i osušku. A to už jsem se rozhodl, že to s tou statečností nesmím přehánět, a začal jsem fnukat.

Fňukání mi docela jde. Hlavní fígl je najít si jednu notu, takovou, co okolí přivádí k zurivosti, a neustále se k ní vracet. Byl jsem opravdu desný a neustále jsem se jí sápal po šatech, v naději, že mě nechá, abych se propadl do minulosti a trochu si srknul, ale v tom mi nepovolila. Představa, že bude mít nadra olemtaná smrkanci, na Ni byla přece jen asi trochu silné kafe.

Když mě uložila do postele, fňukal jsem dál, jen jsem to ještě trochu vylepšil - chvílemi jsem to popotahování přerušil a najednou jsem tak jako zafrknul, jako bych měl tak ucpaný nos i krk, že nemůžu vůbec dýchat.

To jí teprve začalo porádne dělat starost, a vzal bych jed, že si v noci zase jednou netroufala porádne usnout, protože co kdybych se dusil, že?

Spal jsem jak dudek.

DEN TRINÁCTÝ

Vzbudil jsem se s nočním úborem, polštářem, prosteradlem i perinou promáčenou smrkanci. Vylezl jsem a lehl jsem si do postele k Ni, abych i Jim zapatlal prosteradlo, perinu, noční úbor i tela smrkanci.

A po celý den mi to nos vyráběl a vypouštěl jak míchacka na beton.

Taky jsem si zdokonalil další kousek - to se z nosu vypustí dlouhá nudle a pak, v okamžiku, než upadne, se rychle trhne hlavou do strany, takže nudle odletí bokem jak rána bicem. V průběhu dne jsem to vypiloval do ještě větší přesnosti, takže když přišla máma z kanceláře, trefil jsem se nudlí Obludu na džíny ze vzdálenosti dvou metrů. Slušné, co?

Jo, mimochodem, když přišla máma domu, nesla si ramínko a na něm něco přikrytého plastickým pytlek. Je jasné, že byla v čistírně vyzvednout si ten nový černý kostým. Dychtíve jsem ho pozoroval, protože jsem si potřeboval zase trochu zatrénovat vrh nudlí, a kostýmek byl ideální terc.

Obluda honem vypadla, abych ji nestacil zavalit další ukázkou spontánní tělesné lásky. Že prý se potřebuje co nejdříve dostat domu, protože je jí nějak divně.

Máma mě honem honem nakrmila, vykoupala a uložila a pak ke mně zahovorila vážným hlasem. "Tak podívej," začala, "já mám zítra strašně důležitou poradou a dneska večer mám spoustu práce, protože se na ni musím připravit... takže budeš hodný chlapec a hezky usneš a nebudeš dělat povyk, vid'?"

Člověk by mýsl, že už mě má dost dlouho na to, aby takovými pitomými otázkami nepokoušela osud.

DEN ČTRNÁCTÝ

Spal jsem docela dobře, ale probral jsem se brzy, vzbudilo mě totiž, jak vstávala Ona. Chtěla dohnat čas, aby si mohla připravit věci na tu poradou, protože večer jsem jí v tom zabránil já.

Bohužel jsem neměl jinou možnost než najet znovu na obvyklé nářeky, popotahování a zdánlivě zablokované dýchací cesty. Takže ani ráno se jí nepodařilo udelat si přípravu na tu poradou.

On, jak bývá občas mazaný, musel zrovna dneska letet do práce dříve než jindy. Honem odpelášil, jen tak tak že jí stacil poprát hodně zdaru na té velké poradě, takže už nebyl doma, aby jí viděl, jak ve vycištěném černém kostýmu zurive přechází sem tam a čeká, až dorazí Obluda.

Rovněž tam nebyl, aby vyslechl, jak Obluda telefonuje, že nemůže dneska přijít, protože ode mě chytila tu rýmu.

A rovněž neslyšel, jak máma její vzteky. Ani jak po telefonu leze ke křížku a omlouvá se šéfovi, že bohužel nebude moci prosím být přítomna na poradě.

Rovněž tak neviděl, tedy až večer, její černý kostým, po němž jsem rozmazal takové množství smrkancu, že vypadala, jako by ji postihla havárie v továrně na lepidlo.

DEN PATNÁCTÝ

Dneska ráno mi bylo líp. No, vlastně mi při téhle rýmě nikdy nebylo nějak moc špatně. Ovšem ne že bych se s tím hodlal sverit Jim.

Kdepak. Držel jsem se osvědčené procedury s fňukáním a nárkem. Zásoby smrkancu začínají vysychat, ale zatím je doplňuju jak to jen jde, slinami a rozmáčkánými banány.

Obluda je nadále v neschopnosti. U ní zřejmě moje rýma rozkvetla v docela pořádnou chripku. Takže dnes musela zase pro změnu zůstat doma. Měli jsme tu několik rozzurených telefonů od Ni z kanceláře, a Ona pořád tvrdila, že tohle je

naprosto výjimečné, je prosím dokonale v Jejích silách zastávat náročné místo, Ona v žádném případě nemusí od rána do večera skákat, jak její detátko píská. Co vám mám povídat, žije v říši snu. Když došlo večer na koupání, vypadala už dost zdrbnute, a jakmile přišel z práce On, šla si lehnout, prý Ji bolí celé tělo. Takže teď to měl na povel On, a musel si tedy v noci poradit s mým popotahováním a fnukáním. To víte, že jsem dělal, co jsem uměl.

DEN OSMNÁCTÝ

Sklátila Ji chripka. Obludu to taky ještě drží, takže musel zůstat doma On a starat se o mě. Volal do práce a sdělil jim to. Jeho šéf mu vynadal, co se do Neho vešlo, patrne je ze staré školy a ještě se nesetkal se ztelesením pojmu Nový Clovek. No a já jsem popotahoval a fnukal ze všech sil. Když se den chýlil ke konci, byl On
A) utahaný
B) a začínalo ho bolet celé tělo.
Ve vítězství vždy velkomyslný, rozhodl jsem se Je v noci ani moc netrápit.

DEN DVACÁTÝ

Teď sklátila chripka Jeho. Takže jsou odkecaní všichni tři. Povolali Její matku, aby mě přišla ohlídat. Mé zásoby smrkancu už naprosto vyschly, ale ještě pořád se mi dává popotahovat a trvat na tom, že se musím chovat. On si stěžuje, že mě Její matka rozmazluje. Je to stoprocentní pravda: když odejde, jsem pokaždé ještě desnější než jindy. Její matka si stěžuje, že On nadelá strašného povyku kolem jedné pitomé rýmy a že všichni mužští jsou simulanti. S večerem začínalo Její matku bolet celé tělo.

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

Dneska mě nemohla Její matka přijít pohlídat, protože má chripku. On taky. Ona taky. A Obluda ráno volala, že ji to taky ještě pořád drží. V důsledku toho mě přišla hlídat Jeho matka. Ona si stěžuje, že mě Jeho matka rozmazluje. Je to stoprocentní pravda atd. Jeho matka si stěžuje, že Její matka je necitelná, protože On je opravdu nemocný. Vždycky byl takový choulostivý. Jo, a taky na Jeho matku neudělala zrovna moc velký dojem úroveň čistoty v kuchyni její matky. S večerem začínalo Jeho matku bolet celé tělo.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Jeho matka mě nemohla dneska přijít hlídat, protože má chripku. On taky. Ona taky. Zato Oblude už bylo mnohem líp, takže přišla. S večerem byla zase pekne groggy. No a mě - mě je skvele. Celou tu dobu. Ale něco vám povím - mám pocit, že na mě zase leze rýma, je to jen otázka dní.

Dvacátý třetí měsíc

DEN DVANÁCTÝ AŽ CTRNÁCTÝ

Tenhle víkend se mi tedy dostalo náramné fury nejprínosnějších chvil. Moji rodiče měli tu drzost, že odjeli kamsi do hotelu, stydlivě o tom mluvili jako o "druhé svatební cestě". A jako by tohle nestacilo, hodili mě na tu dobu na krk Její matce. "Nedejte si starosti," zavrkala starucha, když mě jí předali. "S malým nebudu určitě mít žádné problémy." Teď už je mi jasné, po kom má Ona tu naivitu.

DEN PATNÁCTÝ

Její matka jede na čtrnáct dní do lázní, potřebuje se po tom víkendu zotavit.

DEN DVACÁTÝ

Sobota. Mé pohybové dovednosti jsou už teď znamenitě pokročilé. Dovedu už určit směr, kterým se pohybuju - dopředu, zpátky, do strany. Dovedu zacouvat a otocit se do protisměru. Dovedu regulovat rychlost pohybu, zrychluju a zpomaluju hladce a jistě. A taky dovedu nasadit záchrannou brzdu a zastavit na fleku.

To ovšem neznamená, že všechny tyhle dovednosti nasazuju na sto procent. Ani nápad. Jsem jednou batole, takže je pro mě otázka cti, abych se batolil.

A batolení, když se dělá pořádně, může dospělého průvodce batolete dohnat k naprosté zurivosti. Jako každý trapický figl nasazený na rodiče vyvolává i takhle protichudné reakce. Matka i otec jsou zmítáni mezi obdivem k mým dovednostem, jakož i dobrou vůlí napomáhat mi v rozvoji - a slepou zurivostí nad tím, jak zoufale pomalu se pohybuju. Vezmeme si třeba jako příklad dnešní den. Jo, a mimochodem, jestli tohle cte nějaký spoluprevít, tak by mu vůbec neuškodilo, kdyby si následující řádky vzal jako šablonu pro dokonalou TBD (techniku batolecího dopalování).

Každému uživateli TBD ohromně pomůže, když občas nasadí nějakou tu osvědčenou jednoduchou veticku. "Já sám," je velice důležité, ale "Ci videt" a "Ezky" se taky může docela hodit. "Nést!" je naprosto nepostradatelné a mělo by pokaždé být kombinováno s nesmlouvavým gestem natažených rukou, jakož i oním roztreseným spodním rtem, který je bezpečnou předzvěstí slz.

A jako při každém jednání s rodiči, nikdy nesmíte opomenout vyzbrojit se tím veledůležitým slůvkem "Ne!"

Dneska je sobota, a tak se oba rodičové připravili poskytnout mi nejprínosnější chvíle, ať se mi to líbí, nebo ne.

"Pujďeme nakupovat," oznámila mi Ona, "a potom pujďeme krmit kachničky - to se ti bude líbit, vid'?"

Dospel jsem k názoru, že na první dnešní "NE!" je ještě brzy, a řekl jsem "Achnicty, achnicty." Samozřejmě by pro mě nebyl sebemenší problém říct "kachničky", kdybych tedy chtěl, ale moje rodiče vždycky ocividně tak rozrajčuju, když něco vyslovím špatně, že by ode mě byl círý nevdek je zklamat.

Jelikož byla zima, začala dopolední výprava tím, že jsem byl nabalován do dostatečných vrstev: vesticky, nepromokavé bundy se zipem, šály, rukavic atd. Jelikož občas svedu natáhnout na sebe nějaký ten kus šatstva bez cizí pomoci, poskytlo mi to příležitost k nekonečnému volání "Já sám," a k obvyklým oblíbeným kouskům jako strkání rukou do otvoru pro hlavu, hlavy do rukávu atp.

To je totiž nádherná ukázka TBD a dá se prodlužovat do nekonečna, nebo aspon skoro. Rodiče jsou tak nadšení z představy, že se jejich batole dovede samo oblíct, že jsou ochotni podstupovat muka nekonečné nudy a pozorovat, jak je jejich potomek nemožně nešikovný, než jim konečně prasknou nervy.

Nejdřív ruply Jemu (což o víkendu není žádné překvapení). "Tak hele, jdeme, nebo nejdeme?"

"Jdeme, jakmile bude malej oblečený," opáčila Ona.

"Tak proč malýho dopřic neoblíkneš?"

"Protože se malej oblíkne sám."

"Proboha živýho!"

To už jsem ale měl skoro všecko na sobě. Ona se předklonila, že mi zatáhne zip u bundy. Odvrátil jsem se a pro změnu jsem prohlásil: "Já sám!"

No a to už bylo i na Ni trochu moc. Už příliš hodin Jejího žití padlo na to, že mě pozorovala, jak si bezcílně hraju se zipy.

"Ne," zavrčela. "Já sama!"

Na chvilku jsem zvažoval, jestli nemám jako reakci nasadit kompletní zbesilý vztek, tuhle proceduru mám totiž vždycky v zásobě, ale pak jsem to zavrhl. Smysl celé věci - a užitečné obecné pravidlo pro každého adepta TBD - je v tom, že musí být vidět, jak se SNAŽÍM POMÁHAT.

Konečně se nám podařilo dostat se z baráku a do auta. Jakmile mě posadili do dětské sedáčky, nemotorně jsem se natáhl po kšírech a zase jednou jsem ohlásil: "Já sám."

"Ne, kdybychom čekali na to, tak tady budeme čekat celý dopoledne," utrl se pro změnu On a uveznil mě v sedacce, jako by svazoval krocana, než se strčí do trouby péct.

V sobotu se jezdí nakupovat do takové té peší zóny, co tam jsou rady obchodu po obou stranách. Jelikož jsou tam vždycky hordy lidí, je to ideální prostor pro TBD.

Nebudu přesně a dopodrobna lícit, jaké jsem toho dopoledne konal pohyby, radši jen stručně nacrtnu, jaké úskoky jsou podle mých dosavadních zkušeností nejúčinnější.

ZÁKLADNÍ BATOLECÍ POHYB

Nejlepší je zacít rodičovi po boku. Vždycky se snažte, aby vás nedrželi za ruku, protože to by vám značně omezilo akční rádius. Sebejistě "Já sám!" často dokáže ruku uvolnit, jelikož na toho i onoho rodiče udelá dojem, jak jste nezávislí, a protože má v malíčku příslušné spisy o výchově dítěte, uvedomí si, že přílišné omezování by mohlo brzdit váš duševní rozvoj.

Jakmile se dostanete do pohybu, vyražte postupně napříč carou postupu vašeho rodiče, a přitom mírně, ale vytrvale zpomalujte. To znamená, že rodič musí vykonat úhybný manévř, aby se přes vás neprerazil.

A tady přijde velice vhod to nouzové zabrzdění, které už máte nacvicené. Nepoužívejte to pokaždé, techniku je nutno obmenovat, ale když se občas necekane zarazíte přímo před nohama vašeho rodice, dosáhnete efektu naprosto nicivého.

A když tenhle základní manévř párkrát šikovně zopáknete, udeláte z vašeho rodice během peti minut jektající nervovou ruinu.

Ale nezapomente, za všech okolností musíte být milí! Nesmíte šetrít odhodlanými úsměvy, a občas se musíte mírne a vítězoslavně zazubit, jak pekne vám to jde, to totiž zarucene vystupnuje jak vztek, tak i špatné svědomí vašeho rodice.

ZDRŽOVACÍ TECHNIKA

Batolení vzadu je prinejmenším stejně účinné jako odríznutí cesty zepředu. Je nutno vyrazit dospělým tempem a postupne zpomalovat čím dál tím víc. Je pozoruhodné, jak rychle se dostanete do značné vzdálenosti za spechajícím rodicem.

Nezastavujte se úplně, protože pak riskujete, že vás zvednou a odnesou anebo strčí do kocárku. Ne, jenom se pohybujte nekonečne pomalu, na tváři nemenný úsměv ušlechtilého úsilí. Nezapomente propuknout v slzy, když to vaše rodice dožene k tomu, že se na vás rozkriknou, zvláště když je u toho nějaká ta milá stará dáma.

VYSTRELOVÁNÍ

Tato technika je obzvláště účinná v hustých davech, dá se použít zepředu i zezadu, a zarucene vyvolá paniku i v tom nejflegmatickejším z rodicu.

Důležitá je, aby se úhel, pod nímž vystrelíte, radikálne odchyloval od kurzu, který zrovna sleduje váš rodic. Pocáteční pohyb musí být velice rychlý, abyste zmizeli z dohledu, než si nekdo uvedomí, že jste pryč. Pak můžete klidne zpomalit nebo dokonce se i zastavit.

Docela fajn figl pri vystrelování je, když zmizíte z dohledu, zastavit se před necím a chovat se, jako by to byl ten nejúžasnejší pohled, na jaký jste kdy v živote narazili. Když vás pak už spolehlive hysterckí rodic najde, rozkošne ukážete na hunatého ružového hrošíka ve výloze (nebo na neco jiného, to je fuk) a reknete: "Ezký!"

V takových okamžicích rodic jen steží zvládne city, které se v něm sváří.

BATOLENÍ S GOLFÁCKEM

Všecko, co bylo receno o základní technice batolení, může být ještě daleko nicivejší, jste-li vyzbrojeni sportovním kocárkem neboli golfáckem.

Jakmile vás z neho vytáhnou a reknou vám, že máte šlapat, naznacte, že chcete kocárek tlacit. V tomto stadiu narazíte patrne na odpor, trvejte však na svých právech. Možná bude dokonce stát za to doprát si v takovém případě menší výbušek vzteku.

Když se vám tedy podaří vyrvat golfáček rodicovi z rukou, stačí už jen manévrovat dle pokynu popsanych výše.

Jelikož pohyby golfáčku, dokonce i v rukou odpovedného dospělého, jsou podobne nevyzpytatelné jako jízda vozíčkem v samoobsluze, stane se z nej ve vašich rukou možný zdroj netušených dopravních kalamit.

DOPORUCENÍ: Když se proplétáte s golfáckem hustým davem, nezapomente se pro dosažení maximálního efektu zamerit na další batolata, domácí zvířátka, jakož i starce, stareny a invalidy.

Mejte na pameti základní rys golfáčku, totiž jeho nestabilitu. Potrebujete-li se zastavit, zinscenovat nehodu nebo jen vyvolat soucit, prostě si sednete, ale přitom pevne svírejte v rukou rukojeti: kocárek se zarucene prekotí.

To je obzvláště uspokojující, jestliže si matka do kocárku navršila nákup: téměř zarucene se rozsype široko daleko.

ZÁBRANNÁ ZARÍZENÍ

To jsou barbarské dáblovy vynálezy zajišťující, že rodic a batole jsou opravdu fyzicky spojeni. Mívají nekdy podobu starodávných opratí nebo zařízení na způsob železek spojených takovým tím zakrouceným drátem jako od telefonu.

Snažte se takové výzbroji pokud možno vyhnout. Když vám pouta poprvé nasadí, trhejte sebou, tocte se, jecte a vubec delejte co nejvetší kravál. Když vubec nic nezabere, pokuste se ještě kroutit a svíjet tak dlouho, až si ty popruhy nebo co omotáte kolem krku. (Když se vám podaří zamotat neco kolem krku, reagují rodice obycejne velice rychle.)

Když už dojde k té nešťastné eventualite, že nic z toho nezabere, nezoufejte. Existují metody, které dokáží dokonce i z nouze techto nelidských zařízení udelat ctnost.

Zapamatujte si Prevítovo pravidlo:

Remeny a šnury

zákerný dar shury.

Takže se snažte dostat od rodice co nejdál, abyste možností príslušné zábrany plne využili. Jelikož jste blízko zeme, může napjaté vodičko zafungovat jako dokonalý nástroj na podtření nohy, popřípade nohou. Opet je nutno zamerit se predevším na ostatní batolata, domácí zvířátka a - obzvláště! na kohokoli staršího šedesáti let.

Není-li zrovna nikdo takový k dispozici, máte ještě vždycky po ruce stromy, popelnice, kandelábry, telefonní budky atd. Zmobilizujte taky trochu fantazii.

JAK ZRUŠIT BATOLECÍ REŽIM

Když vycerpáte nicivé možnosti batolení nebo když vás to prostě přestane bavit, je rada snadná. Zustante stát na fleku, zvednete ruce a zarvete: "Nést!" Všem pokusům přimět vás k dalšímu pohybu tvrdě vzdorujete. Mimochodem, nezapomente, že tento fígl je nutno nasadit v pravou chvíli. Vykejte, až bude mít vaše matka plnou náruč nákupu nebo až dojdete na úpatí kopce, do něhož je nutno se vyškrábat, abyste se dostali domu. Máte-li s sebou golfáček, fígl s revem "Nést" ovšem nezapomejte. V tom případě se uchylte k základní poloze "hvezdice" (podrobný popis viz Převítem snadno a rychle, str. 91), vytrčte ruce i nohy, takže upnout vás do golfáčku bude trvat věčnost. A když už v něm jednou budete, nasadte obvyklé techniky sklouzávání, zahazování rukavic, tahání ruky v pouliční špíně zachytávání okolních předmětů, které už by vám v tomto věku měly dávno projít do krve.

VŠEOBECNÁ POZNÁMKA O BATOLENÍ

Ve shora uvedeném je důsledně používáno slova "rodic", ale všechny popsané metody jsou stejně účinné ve společnosti pomocnice v domácnosti, chůvy, prarodice a pod.

A neúčinnější ze všeho jsou v samoobsluhách.

No, takže já jsem dneska dopoledne projel tenhle repertoár komplet, a když skončil nákup, byli oba rodičové tak zdrchaní, že jsme se na kachnicku vykašlali. Mne to bylo putýnka. Pokud jde o mě, jak člověk viděl jednu kachnu, viděl je všechny.

Ale pozor, to mi nijak nebránilo, abych pak až do večera nefukal a vycítave v jednom kuse neknoural: "Achnicty, achnicty."

Dvacátý čtvrtý měsíc

DEN PRVNÍ

Už mi tak leze krkem, jak mě rodiče v jednom kuse nutí, abych se "kamarádil" s ostatními odpornými zakrslými usmrkanci, že jsem se rozhodl kamaráda si prostě vymyslet.

"Pindíla." Tak se jmenuje - Pindíla. Ještě jsem se nerozhodl, jestli bude Pindíla kluk nebo holka.

DEN ČTVRTÝ

Sobota. Rozhodl jsem se, že dneska je den D a že představím Pindílu nedockavému světu. Nebo aspon Jí. Jeho (nebo její?) vystoupení jsem si připravil velice pečlivě. Ona zrovna konala další dojemný pokus se speciál trenkami, tak jsem si počkal na tu pravou chvíli a udelal jsem cí v kuchyni na podlahu.

STRUCNÁ ODBOČKA O NEJVHODNEJŠÍCH MÍSTECH NA CURÁNÍ

V podstatě záleží jen na vás, ale měli byste uvážit, jakého účinku chcete dosáhnout. Když se vycuráte na lesklou plochu, jako třeba na podlahu v kuchyni, všimnou si toho obvykle okamžitě, rozhodne dříve než třeba na koberci - i když to zas trochu záleží na tom, jakou má ten koberec barvu.

Nevýhody curání na lesklou plochu:

- A) Vaše curání si můžou splést s nějakou jinou vylitou tekutinou
- B) Velice snadno se to utře.

Nevýhody curání na koberec:

- A) Nedělá to takový ten pekný šplíchavý zvuk
 - B) Zpočátku si nikdo třeba ani nevšimne, že jste tam nacurali.
- Veliká výhoda koberce ovšem je, že za čas si všimnou. A jak!

DOPORUCENÍ: Zkuste po dobu jednoho týdne curat denne na totéž místo.

Cílovou oblast volte velice pečlivě. Neměla by být příliš nápadná, protože v tom případě si toho někdo okamžitě všimne a honem to uklidí. Vyberte si místo, kam není vidět - ideální je třeba za pohovkou. A můžete-li se dokonce vycurat blízko telesa ústředního topení, tím líp. Teplo, které těleso vyzařuje, znamená vystupňuje výzrálost výsledného aromatu.

Když uplyne asi tak týden, měly by vás odměnit výrazy zhnusení, jakož i nakrcený nos každého hosta, který do baráku náhodou vkročí. A budete-li mít kliku, vaši rodice si zápachu vůbec nevšimnou, protože tam tráví víc času a ten smrad se do nich tak říkajíc vsakoval postupně.

A pochopitelně je dobře mít na paměti, že cecho dosáhnete, když udeláte cí, můžete dosáhnout i za pomoci e-e. Potíž však je, že toho si rodice většinou povšimnou rychleji - zvláště když se budete snažit vybudovat si toho na koberci větší hromadu.

Takže kde jsem to byl? Aha, už vím - Pindila.

No, takže jsem si stáhl speciál trenky, a když ke mně byla obrácená záda, vycural jsem se na podlahu. Ohlédla se, uviděla loužičku a povídá: "Ach jo. Tak kdo to zas udelal, co?"

"Pindila," já na to hrde.

"To tedy ano," přikývla ona, "ošklivý špindíra."

Já to prostě nevydržím! Je na světě ještě někde dítě, které trpí takovým nepochopením?

DEN ŠESTÝ

Už zase začíná ten vánoční cirkus. Detská televize tím přímo pretéká. Kdejaký debilní hlasatel vystupuje kostýmovaný jako Santa Claus, ten Mikuláš, co u nás nadeľuje dárky o Vánocích, a dokonce i tu roli od toaletního papíru, co vystupuje jako myš (a tomu já mám prosím ještě poradit verit!) vyzdobili vetvickou cesmínou.

Reklamy jsou naprosto odporné. Hoví jen té nejnížší chřtivosti. Jako že je pod důstojnost normálního dítěte chtít vánoční dárek, který by stál mín než devětactyřicet liber a devětadevadesát pencí.

Hm... Možná že bych měl ke své rostoucí slovní zásobě přidat ještě "sega" a "nintendo".

DEN OSMÝ

Dneska večer, když přišla Ona z práce, vytáhla kus papíru a pastelky, a at prý něco nakreslím. To se mi náhodou docela zamlouvá a dokážu si vesele cmárat i dost dlouho. Ovšem pozor, jakmile od Ní uslyším slovo "výchovné", okamžitě prestanu.

No, takže když mě to prestalo bavit, ty moje klikyháky opatrně vzala, jako by to byly svitky od Mrtvého moře, a pronesla: "Ták, to jsi ale napsal krásný dopis Ježíškovi, vid'?"

Cože?

Nacež hodila papír do ohně a rekla: "No, takže teď uvidíme, jestli ti nějaký ten krásný dáreček přinese, že?"

Tak si říkám, jak dlouho ještě bude trvat, než Ji zavrou do blázince.

DEN JEDENÁCTÝ

Jelikož to vypadá, že z mého vánočního přání je celorodinná záležitost, dospěl jsem ke konečnému rozhodnutí. V bedně teď v jednom kuse vysílají reklamu na takový jako ovládací panel na počítačové hry. Jmenuje se to Super Mega CD Blaster a je to přímo za babku, pouhých dvě ste čtyřicet liber devětadevadesát peníků, to není ani celý měsíční plat. Tak přesně to si přeju.

DEN DVANÁCTÝ

Dneska jsem si celý den říkal Super Mega CD Blaster, abych to měl nadvícené a mohl to okamžitě vybařnout, až se mě někdo zeptá, co si přeju k Vánocům.

DEN OSMNÁCTÝ

Sobota. "Dneska pro tebe mám velikánské překvapení," ohlásila, když mě ráno oblékla.

Privítal jsem to s obvyklou skepsí, která se ještě vystupnovala, když se zjistilo, že nás neceká nic jiného než pro změnu zase nákup. Rozumíte, když vlastně málem ode dne, co jsem se narodil, neděláme v sobotu nic jiného, tak se mi jistě nebude nikdo divit, když to v té lize překvapení zrovna na první místo neradím.

Sotva jsme dorazili na peší zónu, chtel jsem ihned nasadit batolecí techniku, lézt do cesty chodcem, porazit pár tech duchodcu atp., ale Ona měla jiné představy. "Ne," pravila a nafest me upoutala do golfácku. "Musíme sebou hodit, abychom tam byli, než se udelá fronta." A šup se mnou do takového velikánského obchodu. Vyvezla me nahoru výtahem a ocitli jsem se v oddelení hracek. Docela bych se býval tak trochu poflakoval u vystavených hracek, ale to jsem taky nesmel. Místo toho jsme odfrclí k takovému jako tunýlku z vlnité lepenky napatlané stříbrenkou. U pokladny tam stála menší fronta odhodlane vyhlížejších rodicu a zmatene vyhlížejších prcku. Ona me (ještě stále připoutaného na golfácku) postavila na konec rady za ostatní. Už me to k smrti nudilo a začal jsem fnukat. "Nedelej povyk," vrkala. "Uvidíš, jaké to bude klásné překvapení." Konecne jsme se dostali do cela fronty a Ona vyplázla podle me - vzhledem k tomu, že za to nedostala vubec nic příšernou furu peněz. Pak me odvážala, abych mohl vylézt z kocárku, a odvedla me ke vstupu do stříbrenkového tunelu. Byl zalit září elektrických svícek. "Tak kohopak myslíš, že tam na druhém konci uvidíš", dotázala se mazlive. No reknete, jak jsem to mel asi tak vedet, ne? "Tak šup, běž a uvidíš," pobídla me, a navíc me zezadu popostrčila rukou. Jsem povahy celkem ochotné, a tak jsem se vydal na cestu tunelem. A Ona pár kroku za mnou. Zahnul jsem za roh a najednou jsem stanul před příšerným výjevem. Z velikánského trunu se tam na me cenil odporný dedek s bílým bíbrem a pletí notorického ochlasty. "Nazdárek," zaskrehotal. "Tak co, sedneš si mi na klín?" Udelal jsem totéž, co by udelalo každé slušné batole. Zarval jsem, udelal celem vzad a mazal jsem zpátky tunelem. Chvatem, za jaký by se nemusel stydet ani obránce národního ragbyového mužstva, me zastavila Ona. Ruce mi sevrela do zámku jak z ocele a procedila mezi zuby: "Tak jdeme, chceš se prece jít podívat na Mikuláše, nebo ne?" Tedy obcas fakt propadám zoufalství. Revem, pohyby tela, prostě vším jsem nad svetlo jasneji dával najevo, že jestli na tomhle božím svete neco nechci, tak je to jít se podívat na Mikuláše. Ale kdepak Ona. Tu to neodradilo. S rukama za zády jsem byl prinucen odpochodovat zpátky do jeskyne k tomu odpornému dedkovi, ještě pořád se tam na me cenil skrz to hnusné roští, co mu bujelo v ksichte. "Ták, vid, že si pekne sedneš Mikulášovi na klín, vid že jo," vrkala a zvedla me, že me posadí na to cizí koleno. Kopal jsem všemi smery, a s radostí hlásím, že Mikuláš jednu chytil malou, ale o to tvrdší botickou skrz fousiska rovnou na bradu. Hodilo to s ním dozadu a Ona se vzdala představy, že me dedkovi posadí na klín. "Ale podat Mikulášovi ruku, to bys prece chtel, vid" nabídla mi jako druhou možnost. (Je to muj nový kousek. Ne že bych si nejak moc rád potrásal s lidma rukou, ale rodice jsou vždycky tak detinsky šťastní, když me to vidí delat, že Jim obcas vyhovím) Mikuláš, na brunátné tváři masku dobromyslnosti, ke mne napráhl ruku v bílé rukavici. Kousl jsem do ní. Porádne. Hezky zcerstva ucuknul. "Jakpak se jmenuješ?" zeptal se s nápadne sníženou dávkou dobromyslnosti. Jo, to mu teda urcite povím. Kdyby vedel, kdo jsem, mohl by se pokusit přijít si pro me k nám domu. Jenže Ona me zradila a vyslepicila mu, jak se jmenuju. Dokonce mu rekla i kde bydlíme: "Abyste se na malého mohl přijít podívat." Copak úplně zešílela? Znovu jsem se rozerval. "A copak by sis prál k Vánocum," zeptal se Mikuláš. Jeho zásoby dobromyslnosti se povážlive rychle tencily. Tak tohle aspon byla otázka, na kterou jsem mohl poskytnout odpoved. Hlasite a zretelne jsem pronesl: "Super Mega CD Blaster!" "Aha, no tak to je tedy velice zajímavé," blekotal Mikuláš. Sáhl do takové krabice - mel jich kolem trunu nekolik vytáhl balíček v dárkovém papíru a podal mi ho. Oci mi v momente uschly. Tak možná že pohovorit s cizím dedkem v červeném hábitu prece jen nebude tak zlé. Nikdy by me bývalo nenapadlo, že dostat takový ten Super Mega CD Blaster bude tak snadné. "Hezky podekuj," nabádala me Ona. "Dekuju," rekl jsem. Jakmile jsme se vynorili z jeskyne, okamžite jsem ze svého dárku serval papír. Nemohl jsem se dockat, až už uvidím svou vlastní Super Mega CD Blaster. A víte, co jsem dostal? Mizerne nastríkané autíčko Made in Korea, ani motor to nemelo. Pchá!

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Vánoce. Všecko to bylo do té míry stejné jako loni, že skoro ani nestojí za to neco z toho zaznamenávat. Dostavily se oba prarodicevské páry a byly k sobe ledove zdvorilé až do obeda. Pak se ale napili a rozvázali a začali nahlas vykládat, co presne si o sobe navzájem myslí. Vymenovaly se dárky. Představte si to neštěstí, když jsem zjistil, že navzdory tomu, že jsem to ctnáct dní mlet v podstate bez prestání, Super Mega CD Blaster mi nedal nikdo. Jak jsem ukrivdený, jsem prokázal tím, že jsem všechny ostatní dárky naprosto ignoroval a projevoval jsem beznadejnou únavu a ospalost. A pochopitelne, jak jinak, všechno to skoncil v potocích slz. To budou takovéhle Vánoce všechny až do konce mého žití?

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Rodice se spolu poslední dobou nějak moc často podezřele chichotají. Neco na mě pecou. Jako vždycky je to určite neco, co by péct nemeli. Musím si je trochu ohlídat.

DEN DVACÁTÝDEVÁTÝ

Když se dneska vrátila z práce, položila mi matka naprosto praštenou otázku: "Tak co bys tomu rek, kdyby ses dozvedel, že maminka bude mít další detátko?"

Muj názor na tuto záležitost je naprosto jednoznačný. Rek bych, že je to příšerný nápad, a taky jsem Jim neponechal sebemenší prostor na pochybnosti ve věci mých pocitu. Když už necháme stranou všechno ostatní, byl by to projev přímo groteskní nezodpovědnosti. Vždyt se sotva vrátila do práce po dlouhodobé materské dovolené, a pouhá představa, že opet takhle brzy odejde, by byla hluboce nesolidární vůči Jejímu šéfovi.

Rovněž tak, když uvážíme Její přehlíživý vztah k mojí výchově, bych opravdu nerek, že je vhodným rodičem pro nějaké další potomstvo. Její omezená zásoba materského instinktu je natřená povážlivě tence, a to jsem zatím v baráku jen já sám.

DEN TRICÁTÝPRVNÍ

Jsem obětí zrady! Ó, té bezbrehé verolomnosti! Té bezohledné necitelnosti! Vyzrazilo mi to dech!

Po mé vcerejší nedvojsmyslné jasné reakci na Její vrtošivou představu, že by si mohla porídit ještě jedno dítě, byste neverili, jaké nebetycné drzosti se dneska dopustila.

Hezky zámerne si počkala, až u toho bude taky On, pak mě zvedla, posadila si mě na koleno a pravila: "Ták, a tatínek s maminkou pro tebe teď mají velikánské a ohromné překvapení..."

Co si myslím o Jejich představách velikánského a ohromného překvapení, dobře víte. Zabal jsem si z nosu dobývat úžasného holuba.

"To jo," rozplýval se On. "Je to fakt prima novinka."

Neuvedomoval jsem si, jaká bomba mě příští chvíli zasáhne, vydoloval jsem z nosu porádný kusanec a strčil jsem si ho do pusy.

"Hádej, co...?" zachichotala se stydlínsky. "Ne, poveď mu to ty."

Teď se zachichotal pro změnu On. "Ba ne, ty."

Nevýslovne mě to nudilo, a tak jsem si prostě žvýkal svého holuba.

"Budu mít další detátko," oznámila.

Zustal jsem koukat s otevřenou pusou. Napul rozžvýkaný holub mi vykáp, s dlouhou slinou.

"Ano," přidal se On. "Budeš mít bratříčka nebo sestřičku."

Záril na mě. I Ona na mě zárila. "No..." rekla. "Tak co tomu říkáš?"

Měl jsem sto chutí tomu říct ledacos, ale omezil jsem se na nejsprostší slova, jaká jsem měl k dispozici.

"Cí! E-E!"

Jí to samozřejmě jako vždy došlo úplně blbě, takže se okamžitě hnala pro nocník, mou mysl ale přitom ovládala jen jediná myšlenka:

"TO JE VYHLÁŠENÍ VÁLKY!"